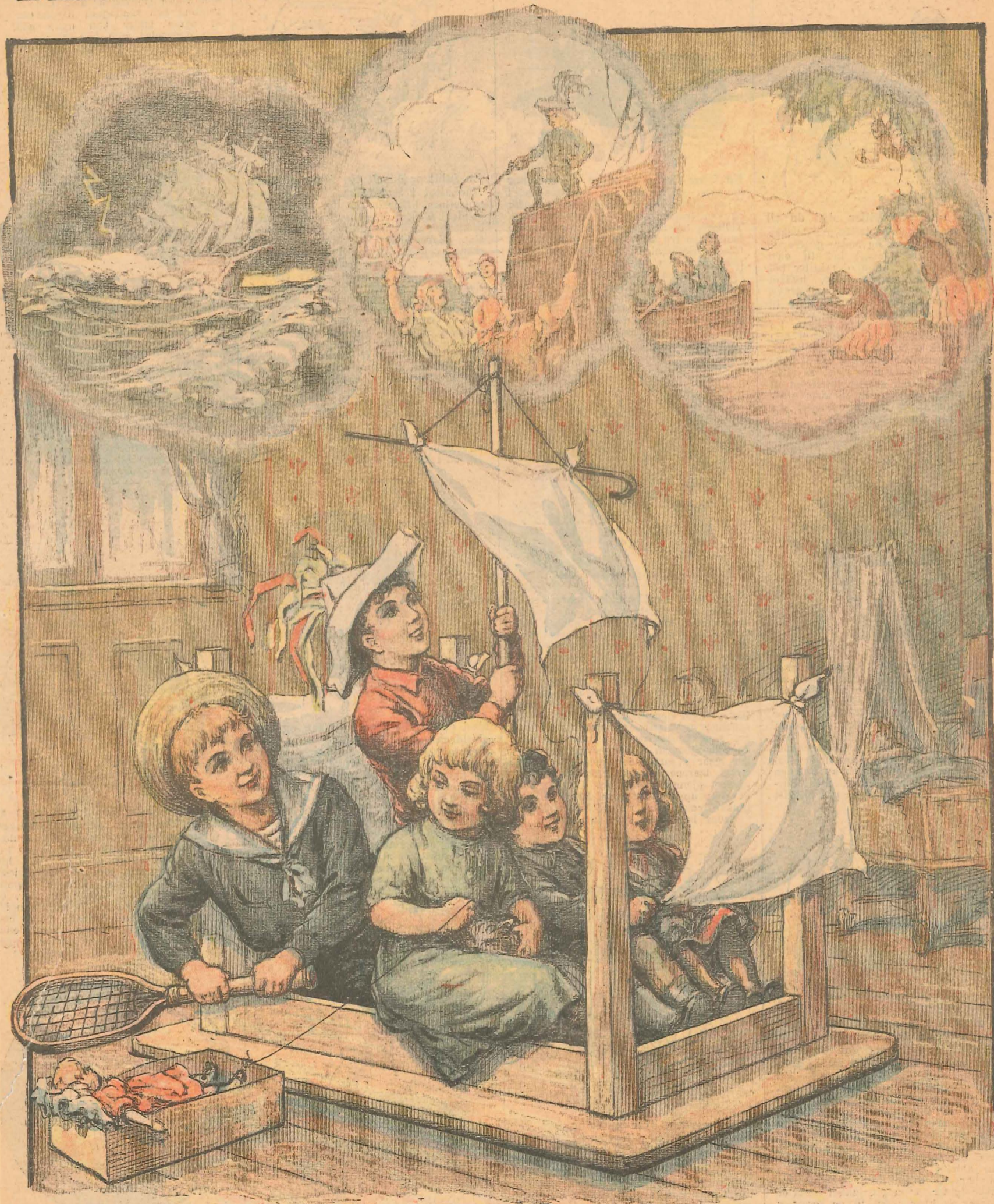

ALLERS FAMILIE-JOURNAL

Skattesøkerne.

Frå stuen derhjemme starter vi fem
paa en dristig ekspedition
til sjørøver-øen — vi skal ha bragt hjem
allermindst kaptein Filnis million.

Vi tar Mis med som skibshund og vinker „adjøs”,
og „paa gjensyn” til far og mor,
og selv om vi ikke gaar rigtig tilsjøs,
gaar ihvertfald vi rigtig „ombord”.

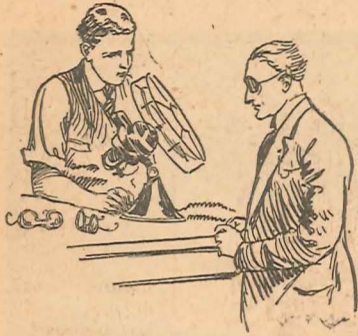
Med kosten som mast og stokker som raa
vi stryker for flyvende seil;
paa en god timestid kan vi Sydhavet naa —
naar blot ikke Sven styrer feil.

Gjennem Stillehavs-storm, over hølgens dans
vor skute vil gaa som en lek,
og kommer saa røverne, skyter hrør Frans,
saa de løper sin vei av skræk.

Med tropenes frugter de sorte vil staa
parate, naar vi gaar iland —
med kokosnøtter, saa store som saa
og tænk, vi faar hver vor banan!

Men sæt nu vi ikke kan ha alt det guld
i vort skib, naar vi seiler derfra —
Aa pyt — skulde lasten bli altfor fuld,
kan vi resten i lommene ta!

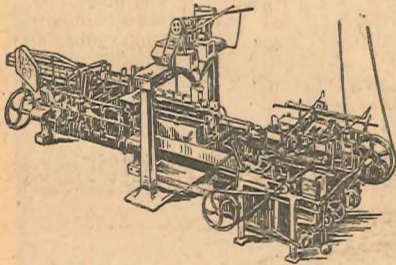
KURIOSITETER.

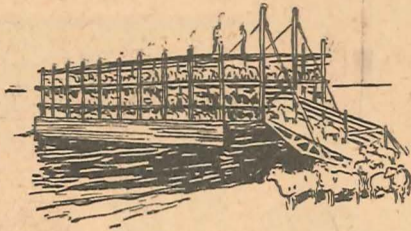
Hvis et par støvbriller skal du til noget, maa de være tætte, saa de ikke tillater støv og grus og andre generende smaaløgner fri passage ind til øiet. Hovedsagen er derfor, at de slutter tæt omkring vedkommendes øine, hvilket bare sikkert kan konstateres ved prøve. En slik har de fleste bare leilighet til at anstille naar det er for sent, — naar brillene er kjøpt og sat i bruk. En praktisk amerikaner har imidlertid faat den gode idé at la kundene prøve automobilbrillene inde i butikken ved at stille vedkommende op foran en elektrisk vifte, som sender en laa kraftig luftstrøm ut mot ansigtet, at selv den mindste utæthet i brillene vil kunne opdages, saa et nyt par kan bli prøvet.

Fyrstikker av papir brukes nu mange steder i Tyskland istedenfor de almindelige av træ, da ikke alene er billigere end træfyrstikker, men ogsaa lette at bære hos sig, idet de ikke fylder saa meget som almindelige fyrstikker. Papirfyrstikkene ligger ikke løse i en æske, men sitter samlet i blokker med 250 fyrstikker i hver. Naar man skal ha ild, river man en fyrstik av blokken og stryker satsen forsigtig, men hurtig over strykeflaten paa den paa billedet viste maate.

En maskin som paa én gang lager æsker, avveier det som skal i dem, fylder dette i, ryster det sammen, lukker æsken, klæber den til og sætter etiket paa. Hvad en moderne automatisk pakkemaskin er istand til at præstere, grænser til det eventyrlige. Ikke alene er en slik maskin istand til av den pap, man legger i den, at lage æskene saa de er aapne og færdige til at fylde. Men den veier ogsaa varene, f. eks. havregryn, i hele og halve kilogram aldeles noiagtig, fylder dem i paphylstrene, ryster dem sammen, saa de ikke fylder for meget, lukker derefter hylsteret og klæber det til og forsyner tilsidst æsken med etiket — alt sammen i utrolig kort tid og med enestaaende præcision. Skal en slik maskin palle f. eks. havregryn, behøver man altsaa bare at lægge de nødvendige papstykker ind i maskinen og la havregrynene gaa ned gjennom den dertil bestemte tragt. Naar maskinen saa sættes igang, vil den et øieblik efter begynde at avlevere de færdigpakke, etiket-forsynte hylstrer, og det vil den fortsætte med saa længe den har noget at arbeide med.

En faare-færge av store dimensioner er nylig sat i fart paa Chelan-sjøen i Washington. Den er forsynet med tre dæk og kan frakte tusen faar paa en gang. Tidligere tok det 15 dager at føre faarene landveien fra deres sommergræsanger i Chelan National Forest til vinterkvartene paa den andre siden av sjøen. Nu tar den samme transport, utført ved hjelp av den store færge, ikke mer end likesaa mange timer. Faare-færgen drives ikke ved egne maskiner, men trækkes av en slæpebaat som bevæges ved benzinmotor.

Naar man skal plukke bær, særlig solbær, gaar det sjelden saa hurtig fra haanden som man kunde ønske. Men hvis man gjør bruk av et apparat som det der ses her, kan farten sættes betydelig op. Det som sinker under plukningen: at man hvert øieblik skal føre hændene tilbake for at lægge bærene i kurven, undgaas her, fordi man ganske simpelt kan slippe bærene, saasomt man har plukket dem av grenen, idet de da opfanges av et par mansjelformede hylstre, som plukkeren har om haanden, og som gjennom et par bevægelige slanger staar i forbindelse med den kasse, hvori bærene samles, efter at de er passert gjennom slangene. Utstyrt med et slikt apparat er man istand til at plukke mange ganger flere bær end den, som bare har sine to hender.

Liten aarsak, stor virkning. Det er bare en ubetydelig, liten skrue, talen er om. Den sat i laasemekanismen i et stort pengeskap som tilhørte kommunen i Cincinnati, og en torsdag aften for ikke længe siden gikk den løs, da kasseren lukket pengeskapdøren. Fredag morgen kunde døren ikke aapnes. Hundreder av mennesker stod og ventet paa at faa sin ukeløn utbetalt, men pengeskapet var og blev lukket. I løpet av eftermiddagen prøvet enhver av det store kontorpersonelet at faa døren op, men forgjæves. Saa henvendte man sig til en fagmand. Han sendte fire av sine dygtigste folk avsted, og de arbeidet haardt med skapet baade fredag, lørdag, søndag og mandag, og først tirsdag morgen gav den gjenstridige dør etter. Og alt det bare for en liten skrues skyld.

En fuldt paaklædt tyr føres gjennom fluebeltet i Sydafrika. Den frygdede tsetsefluens Eldorado er det tropiske og sydlige Afrika. Her herjer den kvægbestanden med sine giftige, dødbringende stik. Bare gjeter og æstler tar aldrig skade av den. Kjør derimot dør gjerne faa dager efter de stukket av tsetsefluens, som ikke er stort større end en almindelig flue. Som regel undgaar man kvæglansporter gjennom fluebeltene. Men det kan hende at man ønsker at føre et stamdyr fra en egn til en anden, og skal man da gjennom tsetsefluens regioner, maa man, — som det sees paa billedet her, — fullstendig klæ dyret paa med en sterk og tæt lerretsdragt, saa bare hornene, øinene, snuten og kløvene er synlige, og disse gærdes da mot tsetsefluens angrep ved hjelp av vognsmørelse, hvis lugt er fluene en vederstyggelighet. Alt for og vand blir desuten omhyggelig kontrollert, og der reises bare om natten, da tsetsefluens næsten udelukkende stikker om dagen.

Med elektriske blus i hatten og paa skuldrene, med skinnende hvite hansker og krydsbandelerer optrær nu de konstabler som ved attentid skal lede trafikken ved de vanskeligste kryds i Bostons gatenet. Man hadde nemlig der gjort den erfaring, at kusker og chauffører hadde vanskelig for at skjelne konstablene og deres signaler, naar mørket begynde at falde paa. Med den paaklædning konstablene nu har, er de ikke saa let utsat for at bli overset, og aften-trafikken i Bostons myldrende gater foregaar nu likesaa sikkert som dagfærdslen.

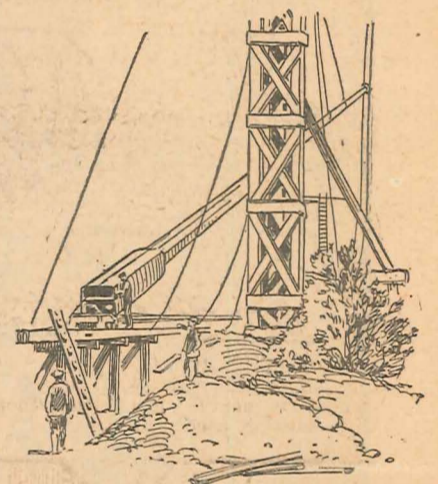

Man maa hjelpe sig som man kan. Det hændte nylig at en mand som skulde delta i en utflugt sammen med en hel del andre til en ø, som ligger ute i Baldwin-sjøen i Kalifornien, kom forsent. Han hadde kjørt over 300 km. paa stenede fjeldveier, og da han kom frem til motestedet ved sjøens bred, var baatene gaat. Der stod han. Men praktisk som han var, tok han i en fart av karrosseriet paa sidevognen til sin motorcykel, tættet skruchullene med træ-

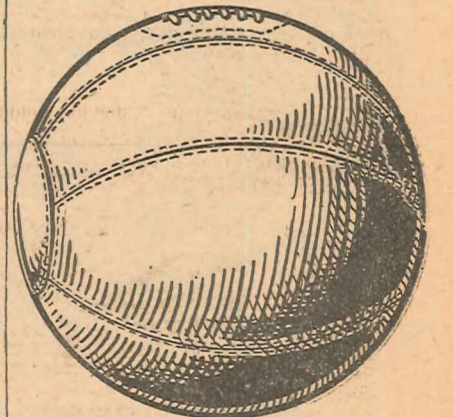
pluggen, satte den improviserte „baat“ i vandet og naadde paa denne originale maate virkelig at komme tidsnok til frokosten paa øen i Baldwin-sjøen. Og nu omgaaes han med planer om at konstruere sidevognen som i en haandvending kan omdannes til kanoer, saa at ogsaa andre kan nyde godt av den opdagelse som han gjorde ved et tilfælde.

En merkelig fotballplads. I byen Ashbourne i England har man fra gammel tid hadt den skik, som holdes i hævd endnu den dag idag, at den store, aarlige fotballkamp, som finder sted hvite-torsdag (dagen efter fastelavnsmandag), blir spillet ute i Shallow-elven. Under levende deltagelse fra de talrike tilskuere paa broene og begge elvens bredder kjemper „medstrømspartiet“ her drabelig mot „motstrømspartiet“ om seiren og æren og forsøker at drive ballen ind gjennom en av buene under de to gamle, murede broer, mellom hvilke den høist besynderlige fotballplads befinner sig.

Verdens høieste flagstang, laget av ett stykke uten sammenføyninger. I forstaden Kew, 8 kilometer fra London, ligger verdens berømteste og rikeste botaniske have. Her er der nylig blitt reist en flagstang som er den høieste i verden i sit slags. Den er nemlig laget av et eneste stykke tømmer, en furustamme paa næsten 70 meters høide og med en tykkelse nedentil av 80 cm., oventil av 30 cm. Træet, som denne kjæmpeflagstang er laget av, er hugget i skogen i Britisk Columbia.

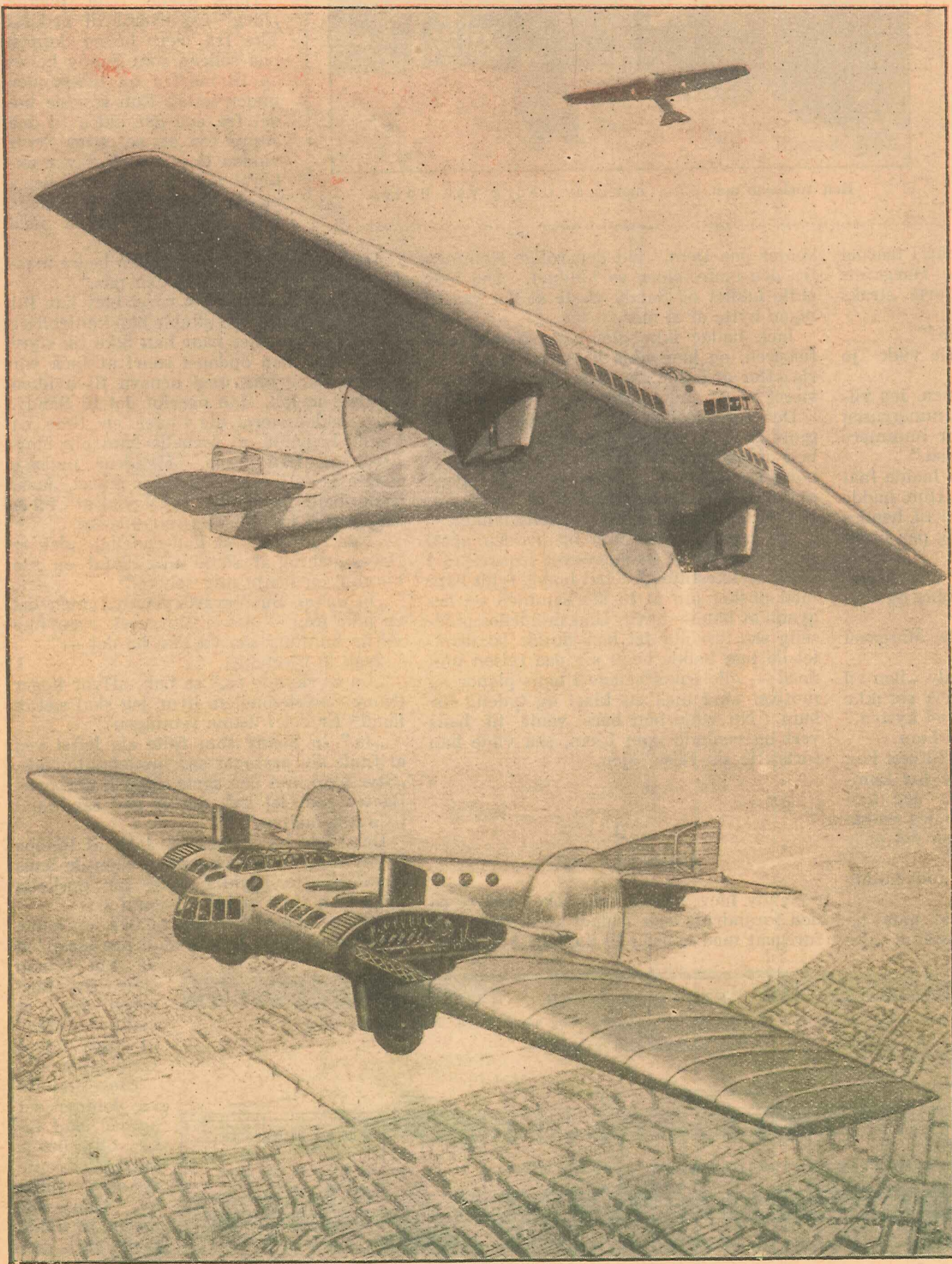
Fotball der som bekjendt ellers er et et spill som gjerne dyrkes under aapen himmel og større pladsforhold kan ogsaa — i tillempet form — drives som indesporet ved et almindelig bord, saa at det paa den maaten kan tjene til underholdning for store og smaa indenfor ens fire vægger. Der findes i dette nummer av bladet side 22 anvisning paa hvorledes man spiller fotball paa denne interessante maate.

FAMILIE-JOURNAL

Nr 2.

Torsdag 13. januar 1921.

45 aarg.

Fremtidens flyvemaskiner. — Efter originaltegning av Geoffrey Watson.
 Enereproduktionsretten for Skandinavien erhvervet av «Allers Familie-Journal».

Den utvikling som flyvemaskinene har gjennomgått i det korte spand av tid de har eksistert er saa rivende at fantasien vanskelig kan følge med i virkeligheten. Efter engelske sakkynndiges mening er der en nærliggende mulighet for at fremtidens maskiner vil faa den

nye, overraskende form som vises paa ovenstaaende tegning. Der har allerede længe været tendens til at gjøre bæreplanene større i bygning fortil og det er dette princip man her har tænkt sig ut i dets yderste konsekvenser idet man vil gjøre vingene hule og anbringe

dybde ikke noget menneske endda hadde været istand til at finde ut.

I slottets historie blev det „døde taarn” ofte omtalt. I feudalismens tider hadde herrene til Pittivie været smaa konger i

maskineri, mannskap og passagerer indi dem og den dermed sammenbyggede fiskelig-nende «krop». Avstanden fra vingespids til vingespids er 33 meter og høiden indi hylsteret paa midten $2\frac{1}{2}$ meter. De snurrende propeller ses paa bildet som en taaket skive bak vingene. Man beregner at disse maskiner «a la flyvefisk» vil kunne skyte særlig let gjennom luften og opnaa en hastighet av 3—400 kilometer i timen, hvilket vil si at de skulde kunne tilbakelægge turen for eksempel fra London til Paris paa en time.

Tausketens aak.

Av
 Amy Mac Lauren.
 (Autorisert oversættelse.)
 (Forts.)

„Ja, Margaret, jeg skal gjøre som De sier,” sa han stammende og forvirret, og idet han hoppet op i baaten grep han efter en aare og støtte fra land.

Margarets specielle dagligstue laa i den østlige fløi av slottet og vendte ut mot ruinene. Til den ene siden var dens smaa trange vinduer helt skjult av efeu som strakte sig over hele yttermuren, og Lady Brewster kunde ikke forstaa at Margaret likte saa godt dette værelse som var saa mørkt og skummelt i flere henseender.

Det var en del av et av de gamle taarnene som var styrtet sammen med undtagelse av den nederste etage, og der var en gruppvækkende historie knyttet til det. Murene var massive og meget tykke og hvis det var blitt tillatt nogen at trække teppet tilbake fra den flisebeslaatte dør vilde de ha fundet en stor og tyk jernring som var fæstet i midten av en stor stenplate.

Stenen var vanskelig at faa flyttet, men naar den blev løftet aabenbarte den et gapende sort hul hvis

landet og hadde holdt sin egen justis efter sit eget hode og forgodtbefindende. En mægtig fiende — en oprørsk tjener — en troløs hustru eller en falsk egtemand — det var jo den letteste maaten at bli kvit slike mennesker ved at overlate dem til sin ødelæggelse inden slottets fire murer! Et støt med sverdet — en kort kamp — et halvkvalt skrik paa kanten av en dyp grav — og det „døde taarn” bevarte sine hemmeligheter.

Da uret i hallen slog et kvarter paa tre banket Sandy med skaffet av sin store foldekniv paa kanten av Margaret's vindu. Dette vindu var ikke skjult av efeu; det vendte ut til haven og om morgenen strømmet solen ind gjennom det.

Sandy var en liten mand, og vinduet var høit og murene i taarnet var tykke. Han kunde ikke se Margaret's skikkelse tydelig, men han hørte straks hendes svar paa hans banking.

„Er det Dem, Sandy Mac Nab?”

„Ja, Margaret, det er mig. De vilde jo tale med mig. Hvad vil De?”

„De skal seile ut med kapteinen. Jeg vilde gjerne be Dem om at ta hummerrusen Deres med og skaffe mig etpar hummere — og kanske etpar krabber ogsaa.”

Sandy følte det som om han hadde faat en båtte kaldt vand over sig. Hun hadde altsaa bedt ham om at komme til hendes vindu for at gi ham en bestilling paa hummer og krabbe!

„Men, Margaret,” protesterte han, „Hendes Naade bryr sig ikke om krabber og den slags —”

„Men jeg vil ha det,” svarte Margaret rolig.

„Og kapteinen,” fortsatte Sandy, „han vil ha sig en ordentlig seiltur og bryr sig ikke om at krydse frem og tilbake ved kysten.”

En tanke slog pludselig ned i ham.

„Og vet De hvad, Margaret,” tilføiet han ivrig, „vandstanden passer ikke for hummerrusen min. Det er for lavt. Jeg kan ikke faa „Meg” igjennem. Hvis jeg endda hadde været alene i baaten, men det gaar ikke naar jeg har en passager.”

Sandy kom netop med den indvending Margaret hadde ønsket.

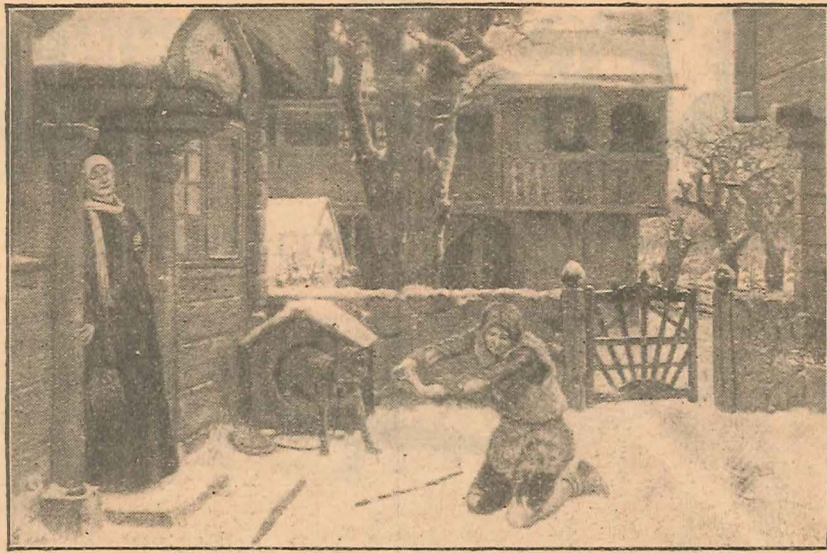
„Ser De, Sandy Mac Nab, jeg maa ha det, jeg vil ha det,” sa hun bestemt. „De kan seile ut med

kapteinen — la os si en times tid. Saa kan De si til ham at De skal fange hummer og at De ikke kan ha ham med, men at De vil sette ham iland ved Cowrie-bugten og saa hente ham paa tilbakeveien. Forstaar De? Og De behøver jo ikke at si noget om damen og barnet.”

„Ja, men Margaret —”

„Klokken er tre. Kapteinen

Miniatursamling av kjendte malerier med bibelske motiver.

Den forlorne søn. Efter maleri av Georg von Rosen.

venter paa Dem,” lød den rolige stemmen fra den andre siden av vinduet. Det blev stille lukket og Sandy visste at det var til ingen nytte at si mer.

Jack hadde ikke glemt sin avtale med fiskeren, og han vilde ha været meget ivrig efter at holde den hvis der ikke hadde været noget andet som optok hans tanker.

Den foregaaende dags oplevelser hadde gjort et dypt indtryk paa ham. Han saa hele tiden for sig barnet som han hadde holdt i armene og hvis ansigt hadde hat en saa paafaldende likhet med et andet ansigt som sjelden var ute av hans tanker.

Det hadde rystet ham op av den apati som hans hjerte hadde været hensunket i siden ulykkestilfældet. Det hadde fylldt ham med ønsket om at ta sig sammen og begynde at handle igjen. Han mindedes pludselig saa levende det han skulde ha utrettet da han hadde begit sig paa reisen mot nord — alle enkelthetene i hans planer og motiver stod med ett klart og tydelig for ham. Nu vilde han bare vente til hans vert og veninde kom hjem, saa vilde han fortsatte sin reise igjen.

VIII.

Ansigt til ansigt.

Sandy blev aldeles overrasket ved at se den forandring som i løpet av et døgn var foregaaet med hensyn til kaptein Adairs ut-

seende og legemlige kræfter. Han behøvde næsten ikke hjelp til at komme ned i baaten og han gik ned i den og satte sig mekanisk ved roret.

„Jeg er parat,” sa han som svar paa Sandys spørsmål. „Jeg kan da heldigvis bruke den ene armen. Hvis De vil passe seilene skal jeg styre. I hvilken retning skal vi seile?”

Hans øvede øine maalte „Meg” fra øverst til nederst like fra den brune lappen paa seilene som Sandy heiste op til masten og blikpanden under sætet. Han snudde hodet fra den ene siden til den andre for at se efter hvor vinden kom fra. Der var akkurat nok til at fylde seilene, og da baaten gled ut lænet han sig tilbake i sætet med et tilfreds suk.

Han kunde ikke ha fundet en bedre maate at tilbringe eftermiddagen paa.

Da Sandy saa ham ta roret blev han litt ængstelig. Hvorledes skulde han kontrollere „Meg”'s bevægelser naar han ikke fik styre den? Men han opdaget snart at Jack var aldeles likegyldig med hensyn til hvilken retning de tok. Han overløt det til Sandy.

De hadde været ute i over en time da Sandy begyndte at fortælle ham om Margaret og hummerne. Mandens pudsige maate at uttrykke sig paa moret Jack, men han fandt det vanskelig at følge Sandys litt indviklede ræsonnement.

„Naa saaledes,” sa han endelig, „det er Deres mening at sette mig iland og saa komme og hente mig senere.”

„Ja netop, Sir,” svarte Sandy, „men det er ikke mig — det er Margaret. Naar hun vil ha hummer saa vil hun ha det —”

Jack lo hjertelig.

„La os skynde os,” sa han. „Hvor ligger denne Cowrie-bugten, hvor jeg skal sættes iland? Er det i denne retningen?”

„Ja,” sa Sandy som følte sig lettet ved at finde sin passager saa imøtekommende. „Styr bare mot den sorte klippen derborte. Baaten gaar let ind; der er god sandbund i Cowrie-bugten.”

Det vilde ha interessert Jack at hjelpe Sandy med hummerfangsten, men da hans nærværelse øiensynlig ikke var ønskelig fandt han sig i at bli sat iland.

„Glem ikke at komme tilbake og hente mig!” ropte han da han stod paa stranden og saa Sandy støte fra med aaren for at stake „Meg” ut paa dypt vand igjen.

„Jeg skal ikke glemme det og jeg skal ikke bli længe borte!” ropte fiskeren tilbake. Han var meget fornøidd med sig selv over den maate hvorpaa han hadde utført Margaret's instruksjoner.

Da Jack var blit overløtt til sig selv satte han sig paa en

STILLE STUNDER.

Et litet udvalg av de mest kjendte salmer, vuggeviser og andre sanger i let harmonisering.

Ret som ørnen stiger —

Con moto.

Ret som ør-nen sti-ger op mod him-lens blaa, gjen-nem luf-tens ri-ger san-gens to-ner gaa,

løf-ten-de din sjæl op mod ly-sets væld, løf-ten-de din sjæl op mod ly-sets væld.

sten og solte sig. Saa reiste han sig og idet han støttet sig til stokken sin — for det var tungt at gaa i sanden og hans ben var endda litt svake — gik han langsomt langs kanten av den lille bugt. Der laa nogen klipper litt længer fremme og han vilde finde et komfortabelt hjørne hvor der var rygstø og hvor han kunde ta sig en pipe til Sandy kom og hentet ham. Han stak haanden i lommen for at overbevise sig om at pipen og tobakken laa der; han kunde klare at tænde pipen med en haand naar han holdt fyrstikæsken mellem knærne.

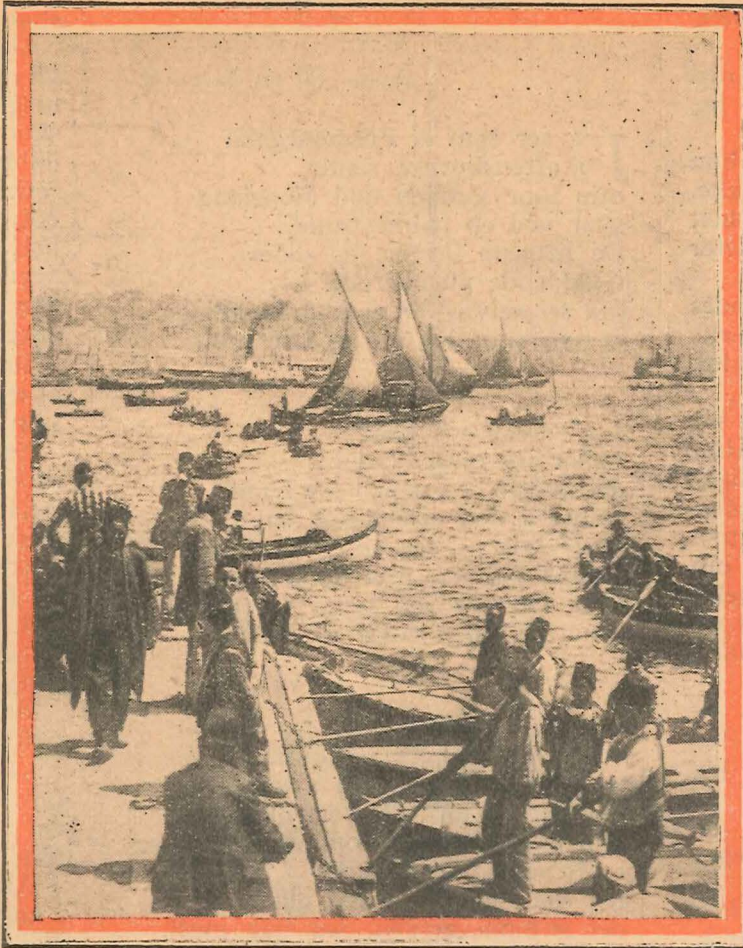
Berøringen av tobakspungen fik ham til at tænke paa sin tapte lommebok. Han hadde ikke villet gjøre nogen ophævelser over at den var borte fordi Brewsters hadde været saa venlige mot ham og det kunde se ut som om han ikke var fornøid med den maate hvorpaa de hadde behandlet hans eidelere. Han gik ut fra at den var blit borte da automobilen veltet.

Han husket nu tydelig at den adressen han hadde savnet den dagen han gjenvandt sin bevissthet hadde ligget mellem brevene i tegnebogen. Hans fremtidige planer var for en del avhengig av disse brever. Han vilde git meget for at komme i besiddelse av dem igjen og fæstet mot marken bestræbte han sig for at huske nøiagtig hvad de indeholdt og adressene paa dem som hadde skrevet dem.

Han var saa fordypt i sine tanker at han var kommet helt bort til klippen før han visste ord av det. Han saa op og opdaget at han befandt sig ved indgangen til en liten klippehule.

Den laa som en kop i læ av klippen. Sanden var aldeles hvit og overstrødd med smaa lyserøde muslingskjæl; det var et ideelt sted at tilbringe en vakker eftermiddag paa og der var øiensynlig ogsaa andre som hadde været av samme mening for Jack trak sig tilbake med en undskyldning paa læbene da han pludselig befandt sig overfor en matkurv og en bylt tepper.

Men ved at kaste endda et blik ind i hulen opdaget han at der ikke var nogen derinde. Han vendte sig om og vilde gaa

„Det gyldne horn“.

Fra strædet ved Bosphorus ved Konstantinopel skjærer en liten fjordarm op mot nordvest. Den danner den fortrinlige havn som heter „Det gyldne horn“ og som ved sine herlige omgivelser gjør den tyrkiske hovedstad til en av de vakrest beliggende steder i verden. Op langs begge havnens sider som gaar amfiteatralsk ned til vandet, ligger Stambuls mylder av brogede, sterktfarvede hus; over disse kneiser mokeerens 900 slanke minareter og kirkenes blinkende spir, og over det hele hvælver sydens dypblaa himmel sig med sine utallige stjerner som om aftenen b'inker omkap med byens skinnende halvmaaner og kirkenes gyldne kors — et herlig, uforglemmelig scene i som de største digtere og de jevneste sjøfolk har været like ivrige til at prise og beundre. Men „Det gyldne horn“ er mer og andet end et besunget valfartssted for kunstnere og turister, det er en travelt verdenshavn hvor der rører sig et pulserende handelsliv. Man ser det paa ovenstaaende billedet: de talrike fartoier som gaar til og fra og fylder luften med støi og damp, de smaa rappe seilbaater som piler bortover vandspeilet, de vældige oceandampere som lægger til ved kaiene, og menneskene, disse mørkhudede, ivrige, gestikulierende sydboere, som snakker og roper i munden paa hverandre — slik er „Det gyldne horn“ i en travelt hverdagsstund — en verdensbys centrum og hovednerve.

En liten arm stak frem og fegtet i luften.

Hans føtter negtet at føre ham bort fra den røde puten, men de negtet ikke at føre ham bort til den. I næste sekund bøide han sig over sjalet. Det lille ansigt som hadde staat for ham vaaken og i drømme siden det hadde hvilt mot hans skulder var nu vendt op mot ham. Nannys øine — Nannys mund med den skarpe bue over overlæben — og et virvar av brune krøller som lyste gyldne i solen!

„Gode Gud!“ stønnet han. „Er jeg aldeles fra sans og samling?“

Faa skridt derfra i bakgrunden av klippehulen sprang frem en kilde, og Nanny knælte ved siden av den med en tekande og skylte dem idet hun la dem i kurven igjen.

Hun hadde været borte fra barnet nogen faa minutter, men skyndte sig nu tilbake igjen fordi hun syntes at høre en lyd.

Hulen var saa smal og indgangen til

den dreiet saa pludselig og braat av at hun stod midt i den før Jack hørte lyden av hendes skridt i sanden.

Han vendte ryggen mot hende. Da hun saa en mand bøie sig over barnet blev hun grepet av rædsel. Hun tok fat paa hans frakkeærme og vilde trække ham bort.

Jack vendte sig hurtig rundt og hun læste i hans blik at han hadde gjenkjendt hende. Hun for tilbake og sank ned paa jorden ved siden av puten hvor barnet laa.

Hendes overraskelse var ingenting i sammenligning med hans. For tanken om dette møte hadde jo forfulgt hende i mange dager.

Hun hørte ham gjenta hendes navn flere ganger. Hver draape blod forsvandt fra hans ansigt og hun saa svetten perle frem. Hendes hode sank ned paa brystet. Hun turde ikke se paa ham, men tausheten blev etterhaanden saa uutholdelig at hun tilsidst maatte løfte øinene.

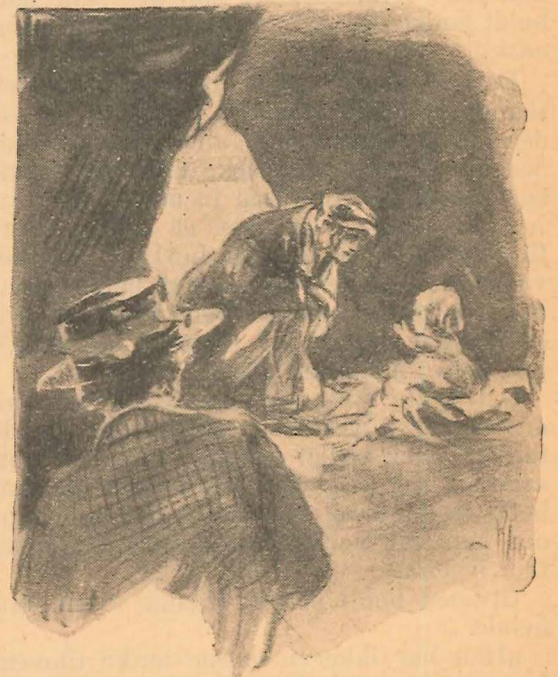
Han stod fremdeles paa knæ i sanden med sin friske haand hvilende paa haandtaget av stokken mens han stirret paa barnet. Saa gled hans blik fra barnet til hende og saa tilbake igjen. Barnet laa fornøiet paa puten indtil dets oppmerksomhet blev tiltrukket av hans

urkjede.

Med den impulsive hurtighet som det hadde arvet efter moren rullet det sig over paa siden, begravet sine smaa hænder i foldene av sjalet, rettet ryggen og satte sig opreist paa puten.

Synet av hende vilde ha betat en kunstner. Det lille hode som sat saa vakkert paa halsen avtegnet sig skarpt mot klippens blaalige bakgrund. Solen glitret i de gyldenbrune krøller og faldt paa det fine ansigt med de straalende øine som lyste av forventning, mens dets smaa armer strakte sig ut mot manden som knælte ved siden av det.

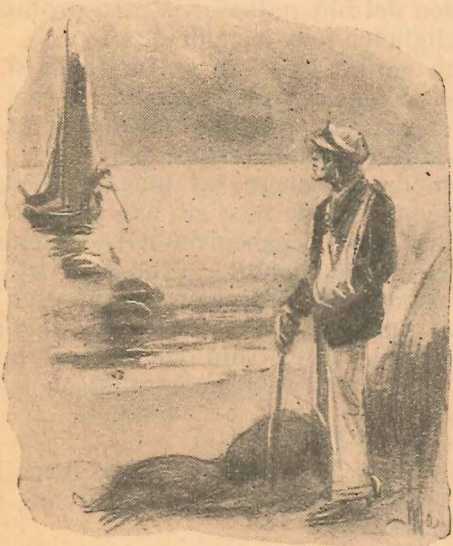
Nanny saa blodet strømme tilbake i Jacks kinder. Han vendte sig pludselig om mot hende og grep hende om haandledet. Nu var der ikke spor av forvirring i hans ut-

Barnet rettet ryggen og satte sig opreist paa puten.

tryk. Øinene brændte med en længselsfuld glød som fik hendes hjerte til at snøre sig sammen av anger over at hun hittil hadde negtet ham barnets kjærlighet.

Hans fingrer sluttet sig fastere om hen-

„Glem nu ikke at komme tilbake og hente mig!“ ropte han.

igjen da han hørte en lyd som forekom ham bekjendt. Lyden kom fra en rød pute som var anbragt mellem to flate stener og hvorpaa der laa noget som var indhyllt i et sjal.

des spæde haandled — saa fast at det det gjorde vondt. Hun følte hvorledes hele hans legeme skalv av sindsbevægelse.

„Er det barnet mit?” spurte han med bydende stemme. „Si mig det straks — jeg kan ikke holde ut at vente.”

Nannys nerver var saa opspilt at hun maatte svare enten hun vilde eller ikke.

„Kan du ikke se at det er mig helt igjennem?” utbrøt hun. „Hver millimeter er mig op ad dager —”

Han grep endda fastere om hendes haandled. Hun kunde ha skreket av smerte.

„Svar paa det jeg spurte om,” gjentok han. „Er det barnet mit?”

„Jack, hvad mener du?” Hun vendte sig imot ham med flammende øine. „Hun er dit barn — det har jeg jo sagt dig!”

Saa slog det ned i ham hvor besynderlig hans spørsmål maatte ha forekommet hende. Han hadde aldrig nærret tvil om Nanny, men den overvældende opdagelse at han var far var kommet saa braat og pludselig at han næsten ikke kunde fatte det.

„Jeg — tilgi mig —” stammet han, — „jeg mente ikke — jeg kunde ikke tro det var sandt. Jeg visste ikke hvad jeg sa.”

Han lot haanden gli over panden og først nu gik det op for hende hvor mager og daarlig han saa ut.

„Jeg kom tilskade ved et ulykkestilfælde som du vet. Det har gjort mig svak og forvirret i hjernen,” mumlet han.

Han hadde sluppet stokken da han grep hende om haandleddet. Nu forandret han stilling og satte sig i sanden med haanden for øinene.

Hun visste han prøvde at bringe klarhet i sine tanker og at han snart vilde spørre hende om mange ting. Han vilde ikke overfuse hende i nogen henseende — det var ikke hans væsen — men hans bebreidelser vilde være værre at bære end hans vrede, og han hadde grund til at gjøre hende bitre bebreidelser.

Den uret han for et øieblik siden hadde begaaet mot hende svandt ind til ingenting, for hun visste at hun hadde gjort ham langt større uret ved at skjule barnets fødsel for ham.

Hun begyndte at bli nervøs. „Naar vil han se op?” tænkte hun. „Hvad tænker han paa? Hvorledes ser han ut?” For han holdt hodet slik at hun ikke kunde se hans ansigt.

Barnet strakte atter armene ut. Det saa gjenstanden som det hadde lekt med den foregaaende dag, men kunde ikke naa den, og det vilde leke med den igjen. Det kastet sig frem paa hændene og krøp ned av puten. Det var et fint, tandert litet væsen, men det var hurtig i sine bevægelser. Før der var gaat et halvt minut var det klatret op paa hans knæ og hadde trukket uret op av lommen, og kysset paa det og jublet av glæde.

Det Nanny følte ved at se barnet i farens armer var noget hun aldrig før hadde følt. Og Jack virket slet ikke forlegen. Han satte sig slik at barnet kunde læne sig makeelig til ham og han holdt det fast som om han var vant til at berøre det bløte lille legeme.

Graaten holdt paa at trænge frem hos hende.

„Han har ikke en eneste tanke tilovers for mig. Han kan ikke faa øinene fra barnet. Han glemmer aldeles mig.”

Hun gjorde ham uret, men Jacks sind var for tiden saa helt ute av balance at han knapt visste hvad han gjorde.

(Fortsættes.)

Aftenskyer.

„Visselulle nu barnlil!”

Jeg ser som et Fatamorgana
i aftenskyenes rand;
min mor som en død Morgiana
gaar ved en palmestrand.
De lifligste farver jeg øiner
i glødende purpurrødt.
Jeg ser selv — en stakkars zigøiner —
et syn som jeg aldrig har møtt

I aftenskyenes kaabe
hyller sig meget smukt;
det bedste jeg neppe tør haabe,
rummer den straalende bugt. —
Et øieblik — saa er det svundet,
strand, palmer, min døde mor.
Hvad har jeg ved synet vundet,
naar alt dog stedtes til jord!

Saadan er mig hele livet,
det bedste lægges i muld;
et aandepust gjennom sivet —
saa blir til jord alt vort guld.
Min stakkars mor som døde
i aftenens purpurrødt;
jeg saa dog dit aasyn gløde,
det skjønneste syn, jeg har møtt.

Jeg vet at du lever i rummet
etsteds, og din skjønneste sjæl
en ikke dræpt og forstummet,
knust under dødens hæl. —
Du Livets Gud, la mig vide
ved sorgens tunge daab,
der findes en anden side,
der lever et evig haab.

I. C. J.

Monte Carlo.

Der sat et litet, tilfældig sammenrystet selskap ute i restaurantens vestibule. — Kunstnerne hadde faat en omgang. Byens interesser likeledes; til sidst var man kommet ind paa det rent private: hver enkelt sværmeri i retning av naturskjønhet.

Emnet spændte vidt, enhver av de tilstedeværende hadde sit bestemte ideal og kunde gi sit valg en god og gyldig begrunnelse.

En foretrak München — for øllets skyld, en anden Provence — for vinens. En tredie nøiet sig med det hjemlige Jotumheimen, mens den fjerde var saa graadig at lægge beslag paa selveste Himalaya.

Den eneste som tidde var kontorchef Ravn; han nikket frem for sig naar en av de andre var særlig høittravende, men gav ikke sit besyv med i laget.

„Naa, Ravn, hvor vilde De helst hen, hvis De skulde reise?”

Ravn omgik det.

„Jeg reiser overhodet ikke.”

„Ravn hører til dem som skal lukkes op,” sa mægler Bech leende. „Kil paa igjen.”

Flere stemmer forenet sig til et bombardement:

„Hvorfor ikke? De er jo ungar.”

„Gagen maatte da kunde gi et litet overskud naar det skal være.”

Den sidste formodning var fuldstændig grepet ut av luften; bordfællerne visste meget godt at Ravn ikke kunde faa et overskud frem, selv om gagen steg til det femdobbelte. Det var umulig for ham at gaa forbi en trængende og bevare sin tegnebok uskadt, og i de perioder da den var helt tom snek han sig rundt som en forbryder med hatten ned i øinene som om han ikke længer hadde nogensomhelst eksistensberettigelse.

Ravn svarte paa alle henvendelsene med at ryste paa hodet, han var fremdeles like tilknappet.

Saa maatte mægler Bech til at bruke dirken.

„Ut med sproget, Ravn! Der maa da være ett sted paa jorden som trækker, hvis De nu for eksempel — det har man da lov til at tænke sig — vandt i lotteriet. Nu har De holdt paa at spille i mange aar; De maa da komme til at vinde engang, skulde man tro.”

Ravn skiftet uttryk og blev pludselig oplivet.

„Ja, hvis det skulde ske, saa vet jeg nok hvor jeg helst vilde hen; det har været min drøm like siden jeg var ganske ung.”

Almindelig spænding. Den utløste sig i nogen korte utaalmodige utrop: „Hvor? Nei, er det mulig?” — Men ingen av dem virket. Det lot til at Ravn agtet at beholde hemmeligheten for sig selv.

Mægleren maatte lirke paany:

„La os høre, Ravn.”

Ravn begyndte at bli nølende, men saa kom der efterhaanden sterkere fart i hans ord:

„Ja, det lyder kanskje noksaa merkelig, men det man kalder eventyret har altid for mig været knyttet til navnet Monte Carlo. Det blaa Middelhav, sydens blanke sol, palmerne og pinierne — alt dette forener sig for mit indre øie hvergang jeg tænker paa Monte Carlo.”

„For ikke at snakke om chancene ved rouletten!” indskjøtt Bech.

„Kanskje det ogsaa.” Ravn nikket alvorlig. „Ikke fordi jeg har spillelyst, men selve det brogede liv rundt de grønne bord skulde jeg ha lyst til at studere; det er likesom hele verden samlet i nogen faa rum.”

Ravn reiste sig.

„Men det blir naturligvis med drømmen; virkeligheten faar jeg aldrig se.”

Han smilte idet han sa farvel. Men der laa en skygge i smilet; han hadde rørt ved en længsel som betyde noget mer end et overfladisk fornøielsesønske.

Otte dager senere sat mægler Bech og gjorde sig tilgode med sin avis og sin middagsmat. Verdensbegivenhetene pleide at skjærpe hans appétit. Pludselig kjendte han nogen staa ved siden av sig. Han saa op og opdaget Ravn. Men det var ikke den samme Ravn som ellers; han hadde faat et nyt uttryk i ansigtet. Bech spurte uvilkaarlig:

„Hvad er det?”

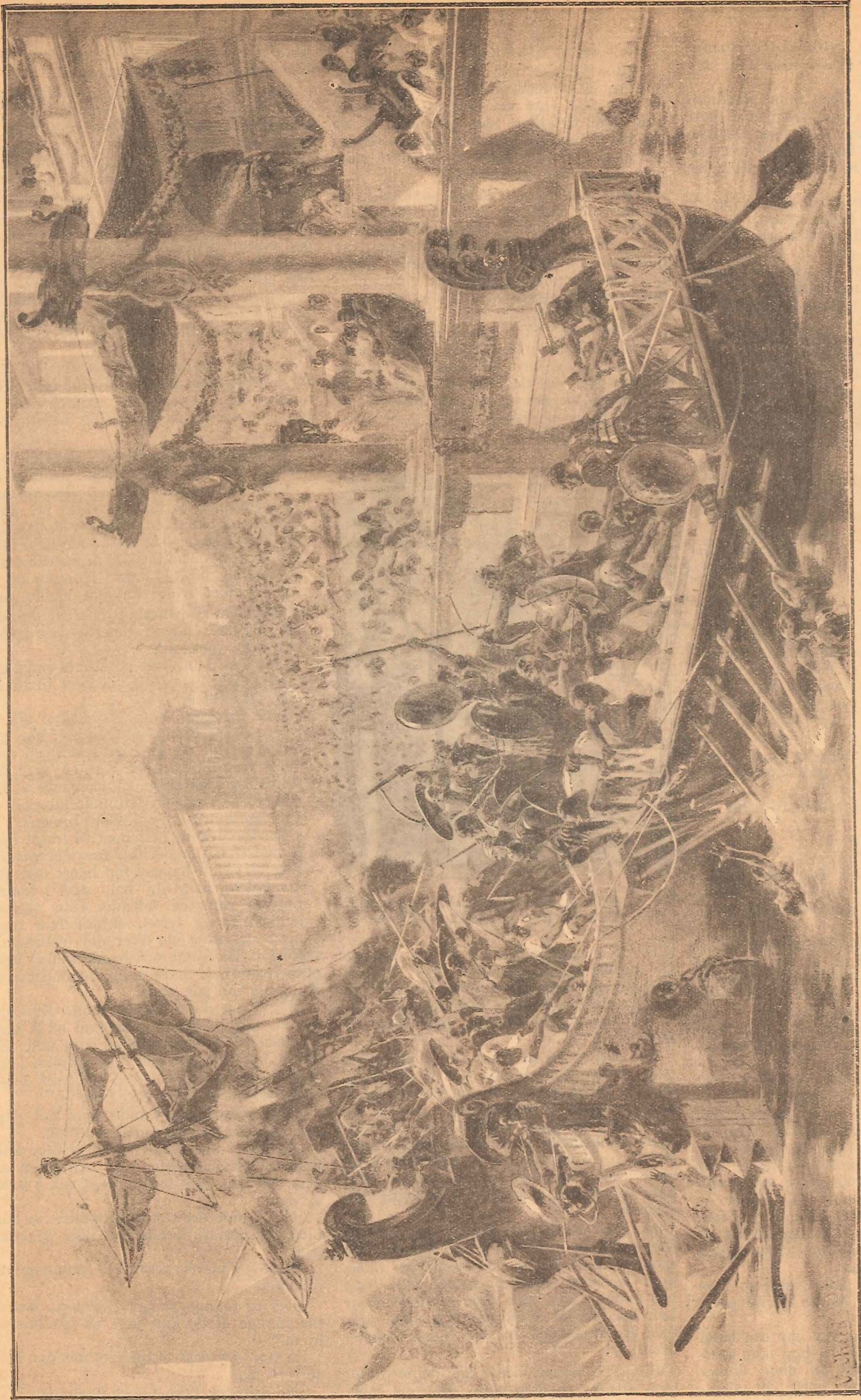
„Mit lod er kommet ut med to tusen kroner. Jeg har rigtignok bare et halvlod, men allikevel —!”

„Gratulerer, Ravn! De er sandelig svinheldig! Nu kan da drømmen endelig gaa i oppfyldelse.”

„Ja, jeg vet ikke —” Ravn saa ut som om der var blit lagt et nyt, tungt ansvar paa ham.

„Ja, men det vet jeg!” Bech ropte høit

(Forts. side 8.)

Et søjlsag — som forlystelse i det gamle Rom. Efter U. Chccas maleri.

Vi undrer os i vore dager paa hvilke kapitaler som under tiden ofres paa at producere bare en eneste sensationsfilm. Man lar jernbanetog kollider og dampskib synke til havets bund, man bygger op byer og kjoper tropeer i stillehavet — altsammen for at berede kinematografatrens publikum en times underholdning. Men sammenligner man utgjeltene ved en slik films fremstilling med de kjempesummer som man i oldtidens Rom ga ut til folkelige forlystelser er det ikke langt fra at man maa kalde os nutidsmennesker for likefrem paaholdne. Hvad maa det f. ikke ha kostet al slette et skuespil som det man ser her i scene, et veritabelt søjlsag, utkjempet i arenaen mellem fuldt utrustede galier og med alle de vaaben og krigretskaper som dengang avendtes i en sjokamp? Alene utgravningen og utnyttningen av arenaen

med vand var et omfattende arbeide, den kunstige „dam“ man anvendte til dette bruk var 400 meter bred og 600 meter lang. Og publikum var ikke tilfreds for de saa de kostbare skib knust og sønderslaaet synke tilbunds eller gaa op i flammene. Men dette er endda ikke det værste en slik „vandpantomime“, krevet ogsaa store ofre av menneskeliv. Besætningene paa galierne var gladiatorer og forbrydere som paa forhånd var dømt til døden og et søjlsag som det her viste forløp sjelden uten at en mængde slaver maatte late sit liv. Det var for datidens tankegang med dens evige begjær efter „brød og skuespil“ ikke noget op-rørende i denne urimelige ødsling med menneskeliv. Nuliden ser anderledes paa det, og billedet lærer os hvilken kulturutvikling der er foregaaet siden de gamle romers dager.

(Forts fra side 6.)

bare av iver. „De skal reise! Her gjælder ingen utflugter!”

„Jeg skal si Dem, Bech, det er mange penger — og jeg vet at der sitter folk som trenger — —”

„Sludder!” avbrøt Bech ham utaalmodig. „Det er bare en som trenger i dette tilfælde og det er Dem selv. Hvis De ikke er paa vei senest om fjorten dager saa sender jeg en bombe efter Dem. Forstaar De?”

I de næste dager fik Bech det saa travelt med at vaake over Ravns færd, for at han ikke i et letsindig øieblik skulde ødelægge den sidste chance.

„Jeg kommer til at ta pengene i forvaring indtil De staar paa perronen — eller rettere sagt: indtil De kommer ind i kupeen.”

Ravn var efterhaanden blit hærdet til en fast beslutning. Han smilte seiersikkert.

„De behøver ikke at være ræd, Bech, nu er det alvor. Jeg kan ikke holde igjen længer, selv om jeg vilde, saa sterkt drar syden mig. Og jeg tæller timene til jeg kan komme avsted — som om jeg var et barn.”

Men mægleren slappet ikke av; han turde ikke tro paa at reisen blev til noget før han hørte toget pipe til avgang og saa Ravn vinke fra et kupevindu.

For Ravn betydde reisen et oppbrudd fra alle gamle vaner og kjendte steder, uten visshet om gjensyn. Han tænkte paa at gjøre testamente, og opgav det bare fordi han ikke var sikker paa om det endelige oppgjør av boet vilde gi plus eller minus. Men trylleordet Monte Carlo hadde kraft nok til at mane bort alle betænkeligheter, og en vakker dag drog han hjemmefra med paraply og haandvæske; mægler Bech fulgte ham — for sikkerhets skyld — paa stationen.

„Ingen dumheter underveis nu!” formanet Bech. „De maa huske paa at De er ute for at more Dem.”

„Men sæt at spilledjævelen faar tak i mig.”

Ravn blunket muntert.

„Ja, hvad saa? Vinder De, er det bra, blir De slaat blank faar De gratis reise hjem — værre kan det ikke gaa. Og den oplevelsen er sandelig ogsaa noget værd.”

Til mæglerens store forundring slap Ravn ind i toget uten at bli anmodet om et laan eller en øieblikkelig nødvendig hjelp. Og Bech utstøtte et lettelsens suk da toget endelig dappet avsted.

„Endelig blir der alvor av det! Medmindre han forærer bort billetten underveis og kommer hjem igjen!”

Men denne mulighet laa dog altfor langt utenfor grænsen av det sandsynlige.

Ravn indlot sig ikke i samtale med sine kupefæller; han sat og drømte. Om et hvitt feslot mellem palmer og pinier, lysende av pragt og indrammet av et hav som var vakrere end alle andre. Dette vidunder skulde han se om etpar dager — og selve reisen var som et eventyr; han hadde for længe siden opgit haabet og allikevel skulde det ske at den gyldne appelsin rammet hans turban.

Nei, Ravn trængte ikke selskap; han nød paa forhaand alle Monte Carlos paradisglæder.

Da han kom til Moss var han saa langt inde i sydens herligheter at han ikke merket at der var kommet to unge damer ind i kupeen, før han hørte en stemme si:

„Hvor gammel blev din svigermor, Emma?”

En bløt, litt dypere stemme svarte:

„Saavidt femti. Det er jo ikke meget naar man tænker paa det.”

„Nei, det er det ikke.”

„Og svigermor var slet ikke gammel; hun kunde undertiden se ut næsten som en ung pike. Hun var ikke syk heller før hun døde, det kom saa pludselig at de slet ikke vilde tro det i begyndelsen. Imorgen skal hun begraves; jeg maatte reise idag for at komme tidsnok.”

„Min mor kjendte hende som ung; og jeg har ofte hørt mor tale om Ellen Mortensen — det var jo hendes pikenavn — og om hvor vakker hun var. Dengang var hun forlovet med en fuldmægtig Ravn, men han var nok ikke fin nok, syntes hendes forældre, og saa blev hun sendt til utlandet mens det drev over. Slikt er saa trist synes jeg, ikke sandt, Emma?”

Ravn reiste sig og gik ut i korridoren; han stod og saa ut av vinduet, men hadde ikke ro paa sig til at bli staaende paa et sted længe ad gangen, og han fortsatte at vandre frem og tilbake indtil toget stanset i Fredrikshald.

Han la syv hundre kroner i en konvolut og skrev med faste træk utenpaa: „Fra en ukjendt ven!”

Da de to unge damer gik av der tok han sin kuffert og fulgte efter dem; de gik bortover perronen. Han hørte veninden si:

„Bor din svigerfar i selve byen?”

„Et litet stykke utenfor, bare fem minutters vei.”

Saa skiltes de og Ravn fulgte efter den unge dame. Hans tanker var langt borte; der laa stedet hvor hans ungdoms lyseste drøm var gaat under. Hun var reist — og han hadde aldrig set hende siden. Aa, hvad hjalp det at kalde frem gamle minder; det var jo forbi altsammen og kunde ikke bli anderledes. Men deres smerte hadde fulgt ham gjennom livet som en stille lønlig helldom.

Nu gik han hende imøte; han hadde fundet hende igjen. Men han maatte sitte utenfor kredsen som en fremmed, alene med den sorg som ikke kunde søke trøst hos andre. Men han vilde se stedet hvor hun laa, hviske et farvel mot den mur som hadde fanget hendes sidste aandedrag.

Pludselig stanset den unge dame foran ham utenfor en liten villa. Han gik forbi idet døren blev aapnet; han hørte en hilsen bli utvekslet:

„Goddag, svigerfar!”

„Goddag, Emma! Aa, hvor det er tungt — —”

Saa blev hjemmets dør lukket og Ravn følte ensomheten dobbelt sterk. Hvad vilde han her — han, den fremmede?

Han blev staaende længe derute paa veien uten at sanse hvad som foregik omkring ham; han tænkte ikke paa at gaa tilbake, han visste neppe hvor han var. Det var et andet han saa, og det laa langt borte, men i denne stund følte han dets nærhet. Saa langt var han inde i mindets stilhet at sorgen viskedes ut; det var altsammen forbi og mindene randt som en blid strøm gjennom hans sind.

Da han gik tilbake mot stationen visste han ikke hvor lang tid der var gaat. Og han hørte med likegyldighet at han maatte vente 3 timer til næste tog østover; han hadde slet ikke noget imot at bli hvor han var.

Men han kunde ikke finde sig i at sitte her i ventesalen, han maatte ut igjen. Saa vandret han avsted paa maafaa, ut av byen, utover den første, den bedste landevei.

Det begyndte at skumre og samtidig bølget en tæt taakedamp frem, himmel og jord blev forenet i et graat slør, da han var kommet et langt stykke ut. Han snudde og gik tilbake; men ved en korsvei blev han usikker og kunde ikke længer skjønne retningen. Han maatte træffe sit valg paa lykke og fromme og gi sig tilfældet ivold; da han hadde gaat et kvarters tid merket han at bunder blev bløtere under føttene — her hadde han ikke været før.

Saa stod han stille og stirret ind i det graa mørke — — skulde han fortsætte eller gaa tilbake?

Det forekom ham at taaken fik et lysere skjær et stykke fremme; han gik nogen skritt og nu blev lysningen sterkere; samtidig antok den en mer bestemt form og skilte sig skarpere ut fra taaken. Det var en hvitmalt husvæg — og veien gjorde en sving om hjørnet.

Da Ravn kom helt bort til huset hørte han stemmer derinde fra; der maatte staa et vindu aapent for hvert ord var saa tydelig som om han stod i samm værelse som de talende. Han stanset uvilkaarlig og lyttet, skjönt han nærmest skammet sig over det uværdige i stillingen. De første ord hadde fanget hans oppmerksomhet; deres tunge alvor likesom tvang sig ind paa ham.

„Jeg kan ikke skaffe dem, Kristine; der er ikke andet at gjøre end at la ham ta huset.” Det var en mand som talte. Efter et kort opphold blev der tilføiet: „Saa er vi husvilde, Kristine, og hele vort arbeide er spildt. Slik ser vort held ut.”

Ravn syntes han kunde høre det dype suk som fulgte den sidste sætning.

„Karsten vilde altsaa allikevel ikke kautionere?” Kvinderøsten var klar, men ordene lød som om der skalv et suk i hvert av dem.

„Nei, hadde det været et hundre, sa han, men syv hundre kunde han ikke gaa med paa.”

„Bare syv hundre kroner!” Stemmen var fortvilet.

„Det er mange penger, Kristine. Det er saa mange at de kan jage os fra hus og hjem.”

En stol blev skjøvet tilbake; manden hadde reist sig.

„Nu har jeg ikke noget haab mer!”

Ravn hørte tunge skritt, derefter nogen lettere; en dør blev aapnet og atter lukket igjen — saa blev det stille.

Ravn kjendte den følelse som kom op i ham; han visste at han ikke fik ro i sit sind dersom han gik sin vei uten at handle. Der var ikke tale om at betænke sig; han hadde intet valg hvis han skulde ha nogen glæde av sin reise. Hvad vilde alle Monte Carlos skinnende herligheter bety for ham naar de to unge, bedrøvede stemmer stadig lød for hans ører; det lille hvitmalte hus vilde kaste sin skygge over feslottet. Han følte det som om hans nydelse blev betalt med de andres savn.

Han bladet syv hundre kroner op av tegneboken; summen som blev tilbake var saa beskedent at han nok kunde forsvare at beholde den. Sedlene blev puttet i en konvolut og han skrev med fast skrift utenpaa: „Fra en ukjendt ven!” Saa listet han sig bort til vinduet, lot konvolutten falde ned paa bænken indenfor og skyndte sig om hjørnet — ind i taaken paany.

Han hadde held med sig og kom til stationen kort før sidste tog gik nordover. Og da han sat i kupeen smilte han muntert ved tanken om at Monte Carlo pludselig var bli flyttet op til Kristianiafjorden. Det skulde Bech ha visst.

Saa begravet han sig paa en bondegaard en 14 dagers tid; han søkte ensomme steder hvor han var sikker paa ikke at bli gjenkjendt.

Den første Ravn saa da han steg ut paa perronen i Kristiania var Bech.

„Hvad, kommer De allerede hjem? Hvorledes har De hat det?”

Ravn blunket med øinene og trak paa skuldrene.

„Jeg var nødt til at reise hjem; pengene slap op for tidlig, ærlig talt.”

Bech fikserte ham skarpt.

„Har De spilt?”

Ravn nikket.

„Og tapt?”

„Ja, hver eneste øre jeg hadde sat ind.”

Ravn saa ut til at bære tapet med godt humør.

„Naa ja — la gaa!” sa Bech. „Bare De har oplevet noget, det er hovedsaken.”

„Det har jeg,” bekræftet Ravn. „Noget som jeg aldrig glemmer.”

De fulgtes ad op gjennom byen. Underveis maatte Ravn gi en indgaaende skildring av livet i Monte Carlo.

Da de skiltes slog Bech ham paa skulderen og sa henrykt:

„Dengang lurte De mig ikke, lel, Ravn! Jeg var Dem for durkdreven — ellers hadde De sandelig aldrig faat se Monte Carlo.”

J. K.

Nyt lys over syndflodens gaade.

Syndfloden, en av de mest omfattende og skjæbnesvangre naturbegivenheter som har fundet sted i jordens historie er saa almindelig kjendt fra bibelen, at man bare behøver at nævne ordet før at enhver straks vet hvad talen er om.

I den almindelige opfatning staar navnet paa begivenheten og anledningen til den i nær forbindelse med hverandre: syndfloden er en vandflod som i menneskenes tidligste dager blev sendt over jorden som straf for de mange synder og overtrædelser som dengang hersket.

Men denne utlæggelse godkjendes ikke av de lærte. Ordet syndflod er en forholdsvis nyere omdannelse av navnet Sintflut eller Sinfluot som betyr den store flod eller oversvømmelse.

I denne betydning av ordet ligger der en antydning av katastrofens omfang: syndfloden var ikke alene en lokal begivenhet indenfor et begrænset omraade, men en jordomsjættende hændelse av

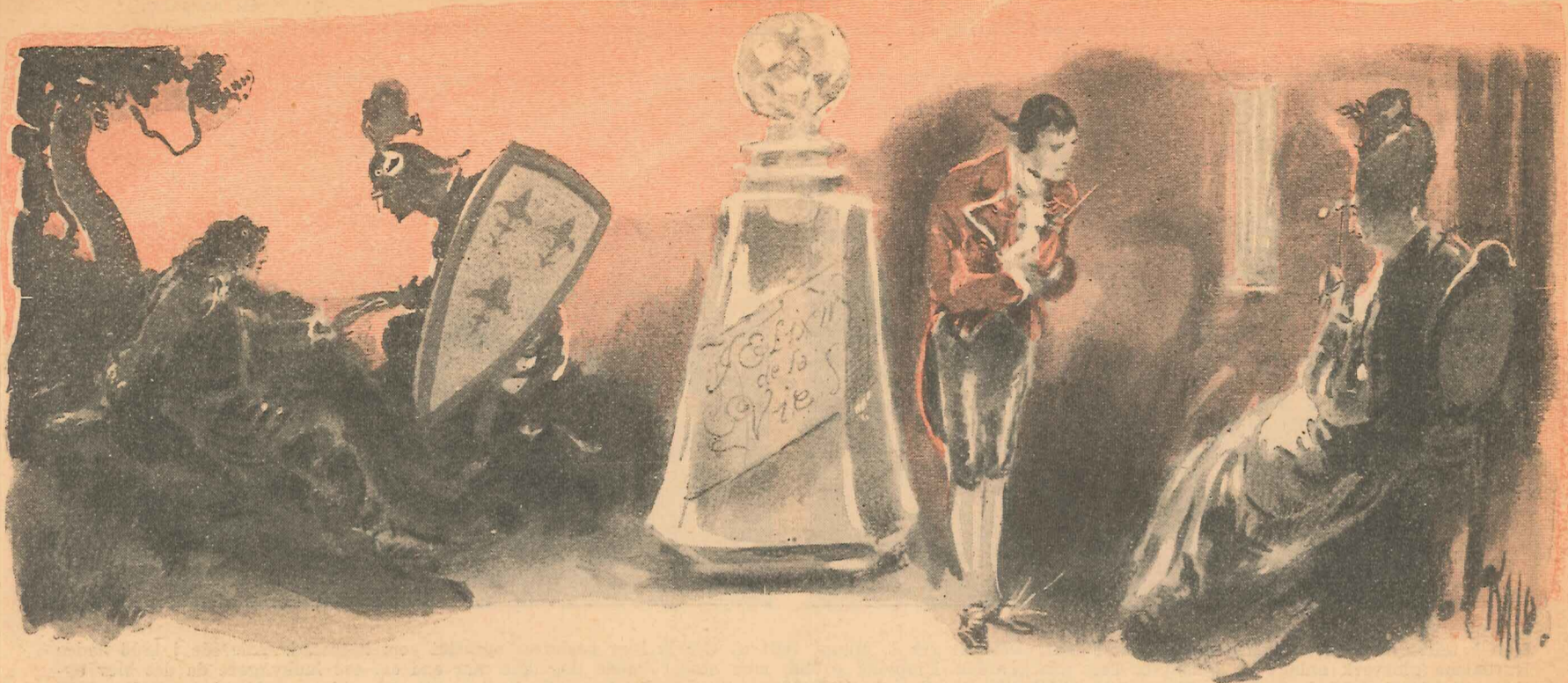
Fra avgrundenes dyp hævedes oceanenes vandmasser til gigantisk hoide den gang jorden paa sin vandring gjennom rummet møtte det fremmede himmellegeme, som antas at ha fremkaldt syndfloden i Noahs dager, og som ses paa billedet her.

katastrofal virkning for hele menneskeheten, slik som ogsaa bibelen beretter.

Og hertil kommer endelig at man rundt omkring hos de mest forskjellige folkeslag, baade gamle og nyere, træffer fortællingen om syndfloden. I det gamle Babylon talte man om syndfloden, der berettes om den paa lertavlene med assyriske kileskrift som er utgravet i Ninive kineserne har overleveringer om den vældige Han Hai, Sydamerikas indianere daterte tidligere fjerne begivenheter til den tid da „den store vandflod hadde

oversvømmet alt”, og selv blandt Stillehavsoenenes vilde folk kjender man syndfloden.

Dette at syndfloden har hat et saa kolossalt omfang og ikke bare berørt et enkelt folk, et isolert sted paa jorden, har ganske naturlig medført at videnskapsmændene, særlig naturforskere, i stigende grad har skjænket denne begivenhet sin opmerksomhet og prøvet paa at forklare hvad som — naturmessig set — har fremkaldt denne voldsomme vandflod og hvordan det hele kan tænkes at være gaat til.

I aaret 1515 kjæmper St. Germain i slaget ved Marignano, og to og et halvt aarhundre efter taler han med barnebarns barnebarnet av en av sine vaabenfæller fra slaget.

bar dem paa en overordentlig diskret maate. Da han var kommet ind i det fornemme parisiske selskap og man beundret hans kostbare stener, lot han med et smil forstaa at han kjendte et middel til at faa ædelstener til at vokse med, og naar man saa spurte ham hvorfor han ikke anvendte dette middel i høiere grad og skapte sig uhyre rigdommer, svarte han: „Jeg skylder Europas monarker saamegen tak at jeg ikke vil ødelægge værdien av deres kronjuveler.“ At han var i besiddelse av „De vises sten“ var mange ikke i tvil om. Og da maatte han jo ogsaa kunne forlænge sit eget og andres liv om han vilde! Det var netop dette Saint Germain lot skinne igjennem i alle samtaler. Han sa det ikke, men han lot sine tilhørere forstaa det. Han kunde i løpet av en samtale si: „Jeg gjorde ofte kong Henrik II opmærksom paa — jeg mener: Man gjorde ofte kong Henrik opmærksom paa,“ — eller han kunde komme med en bemærkning som: „Jeg saa Karl den Store — jeg mener, man saa Karl den Store —“ Han ba med et smil om undskyldning for sin feiltagelse, men tilhøreren var ikke i tvil om meningen. Da han engang i et selskap fortalte forskjellige episoder fra korstogenes dage, stanset han et øieblik og lette i sin hukommelse efter et navn. Saa ropte han paa sin tjener og spurte med halvhøi stemme hvad det var den mand het som den hellige kong Ludvig hadde møtt i byen Aigues Mortes, og man hørte tydelig tjeneren hviske: „Greven maa undskyldte, men greven maa erindre at jeg kun har været i grevens tjeneste i de sidste to hundre og syv og tredive aar.“ Det var efter slikt ikke merkelig at man trodde at Saint Germain var uhyre gammel. Nogen fortalte at han ikke var nogen anden end en av de romerske legionærer som stod i Pontius Pilatus' tjeneste, men selv de som ikke gik saa vidt var fuldstændig overbevist om at han var over tusen aar gammel. Selv bidrog han paa alle maater til at man skulde tro det. Hans viden om historiske og personelle forhold var uhyre, han kjendte næsten hver eneste adelig families intime forhold, han var inde i fysik, i zoologi, i de forskjellige lands lovgivning og i deres hærvæsen, han gik med største letthet over fra det ene sprog til det andre, og han forbløffet alle som talte med ham ved straks at kunne fortælle ham hele hans families og dens sidegreners historie. En enkelt liten historie er en illustration til dette. En gammel parisisk adelsdame som var meget skeptisk overfor denne nyopdagede greve med det fornemme navn, ønsket at se ham paa nærmere hold og lot sig en dag presentere for ham. „Madame“ sa Saint Germain med et dypt buk, „det er mig en stor glæde at tale med Dem. I slaget ved Marignano i 1515 kjæmpet jeg sammen med Deres tipoldefar, han blev dødelig saaret, og før han døde ba han mig sende sin familie et guldkors han bar hos sig. Jeg opfyldte min vaabenbrors bøn, men jeg fik aldrig vite om guldkorset virkelig kom i rette hænder. Tidene var jo vanskelige.“ Den gamle dame saa

med forbauselse paa den unge mand som paastod at ha kjæmpet sammen med hendes tipoldefar for mer end 200 aar siden. Saa sa hun stammende: „Men — min herre — hvorfra vet De — historien med guldkorset har min bedstemor fortalt mig — og der er jo ingen utenfor vor familie som kjender den.“ „Jo, jeg kjender den altsaa,“ sa Saint Germain. Den gamle dame var siden fuldstændig overbevist om at den mystiske fremmede virkelig som man sa var over tusen aar.

Saint Germain's ry fyldte snart hele Paris, alle kappedes om at faa ham til gjest eller bli presentert for ham, og det var vel netop dette Saint Germain ønsket. Tilsidst naadde hans ry ogsaa hoffet og den almægtige madame Pompadour lot ham komme: „Er det sandt at De har en livseliksir?“ spurte hun. Saint Germain bare smilte og sa: „Jeg lar folk snakke.“ Men Pompadour fortsatte: „Vil De ikke overlate mig nogen draaper til kongen?“ Saint Germain rystet paa hodet: „Nei, aldrig kunde det falde mig ind at eksperimentere med majestætens kostbare liv.“ Længer formaadde Pompadour ikke at faa ham. Derimot

Men den store fortrolighet kongen skjænkhet den fremmede mand vakte endelig uro. Hvem var egentlig denne Saint Germain? spurte man i regjeringsen, og Frankrikes kansler, Choiseul, fik pludselig en frygtelig mistanke. Europa var da midt i den store koalition mot Preussen og Friedrich den Store. Frankrike tok del i krigen med Rusland, Østerrike og Sverige som allierte. Var denne mystiske Saint Germain en spion utsendt av Friedrich for at faa de alliertes planer avslørt? Ludvig XV var ikke nogen begavet mand og Saint Germain hadde kanskje efterhaanden faat vite alle hans planer. Mange av Friedrichs handlinger tydet netop paa at de alliertes hensigter var kjendt i Berlin. Om denne mistanke var berettiget har man aldrig faat konstatert, men da Saint Germain kort efter reiste til Bryssel i en hemmelig mission for kongen og han her optraadte som Frankrikes gesandt, lot Choiseul utstede arrestordre mot ham. Saint Germain slap dog bort itide og drog nu fra Bryssel til Haag, til London og senere til St. Petersburg. Overalt vakte han sensation ved sine diamanter og ved sin paastaaede alder. I London fortalte man om ham at han hadde levet 600 ganger her paa jorden og at han kunde huske alt som var hendt omkring ham og med ham i disse 600 inkarnationer, og i Petersburg berettet man at han var 1780 aar og var identisk med den tømmermand som hadde laget Kristi kors. Det var ikke længer Paris alene, det var hele Europa som talte om den mystiske greve de Saint Germain.

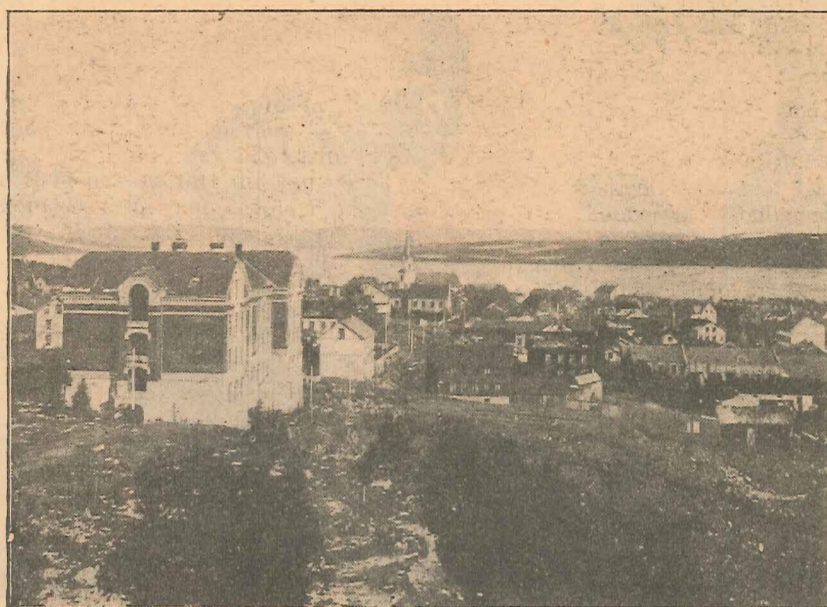
Da syvaarskrigen var forbi forsvandt han pludselig fra skuepladsen. Berøvet alle sine juveler kom han til Altona som dengang var dansk og levet her et kummerlig liv, kun understøttet av landgrev Karl av Hessen-Kassel, en mystiker og svermerisk anlagt mand som trodde paa Saint Germain's historier. At Saint Germain pludselig blev fattig ga ny næring til rygtene om at han hadde været international spion. Juvelene hadde han bare faat laane for at brilliere med. Fra Altona flyttet han til Echemförde hvor han bodde paa et takkammer. Det fremgik tydelig av hans fattigdom at han ikke hadde kunnet lage diamanter, og det var ogsaa tydelig at han ikke hadde eiet nogen livseliksir, for han døde, syk, gammel og verkbrudden i 1784. Hvem han var fik man aldrig vite. Man tror han har været portugiser. Sikker er det at han var en høit begavet mand med en uhyre hukommelse, megen viden og stor menneskekundskap. I rækken av det 18. aarhundredes talrike eventyrere indtar han den mest fremtrædende plads.

St. Germain hadde av Madame Pompadour faat to diamanter overlevert. Faa dager efter bragte han hende dem tilbake, og da var de forstørret med en trediedel.

skal han ha mottat to ædelstener av hende og faa dager efter ha bragt dem tilbake efter at ha gjort dem en trediedel større. Fra Pompadour kom han til kong Ludvig XV, som straks var som hypnotisert av ham, han tok ham ind i sit private kabinet og lot ham komme igjen gang paa gang. Kanske var det Saint Germain's virkelig aandrike konversation som glædet kongen, kanskje var monarken glad over at ha truffet en mand som aldrig ba ham om noget, hverken om penger, embeder eller rang.

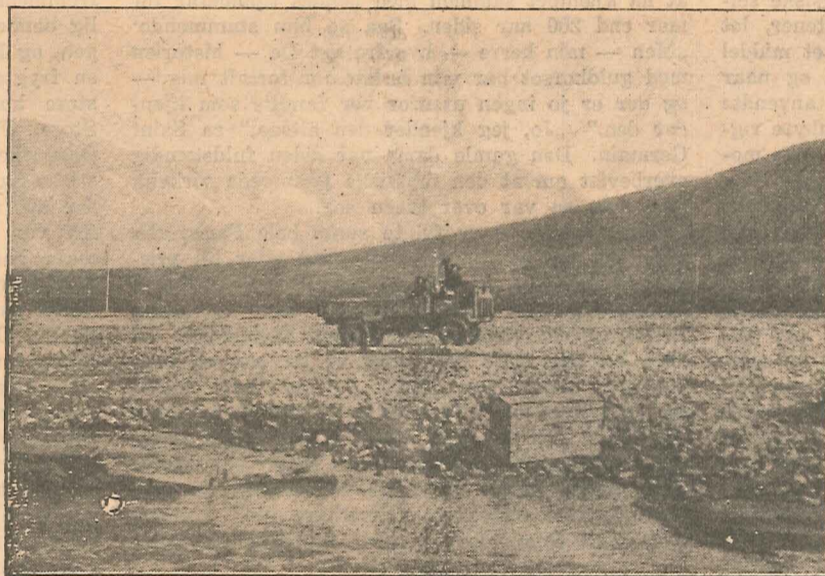

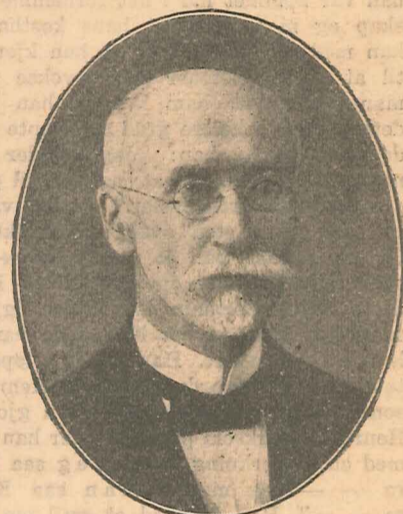
Gjøvik feirer 60 aars jubilæum som kjøpstad iaar. Det var fra 1. januar 1861 at Gjøvik blev besluttet opprettet som kjøpstad. Allerede i 1806 hadde Hurdalens glasverk anlagt en glashytte her, paa gaarden Djupviks grund, men stedet hadde dog ikke mer end ca. 440 indbyggere da det blev op- høiet til kjøpstad. I de forløpne 60 aar har imidlertid Gjøvik vokset sig frem til en særdeles livlig by som efter de sidste utvideiser nu tæller 5000 indbyggere. Gjøvik har et rikt opland, adskillig industri av forskjellig art og gode kommunikationer saavel overland ved Nordbanen som over Mjø- sen. Bebyggelsen er særdeles tiltalende med flere ganske flotte bygninger hvoriblandt folkeskolen gjør sig sterkt gjældende. Det er idetheletat en driftig by med en vakker beliggenhet ved Hunnselvns utløp i Mjøsen og omgit av skog og veldyrkede marker. — Fot. Skarpmoen.

Stortingets nye kontorchef. Cand. jur. Ole Johan Vassbotn som er født i Florø 1872 blev i 1913 ansat som fuldmægtig i Stortinget efter i nogen tid at ha været sekretær. Ved hr. Hafners overgang til arkivar er han nu ansat som kontorchef.

Verdens nordligstgaaende automobil er sikkerlig „Spitsbergen I” som man her ser paa 78 gr. 15 min. nordlig bredde kjøre bortover det uveisomme terræng paa Spitsbergen med sine transporter av vand, cement, maskin- gods etc. Det er en FWD-bil med drivkraft paa alle fire hjul.

Kongens fortjenstmedalje i guld blev fornylig tildelt Inv. overlærer ved Vaalerengens skole i Kristiania Fredrik Daldorf som nu er 75 aar gml. og siden sin fratræden i 1912 har virket som lærer i sin hjembygd Aremark.

Etpar reminiscencer fra julen i Kristiania.

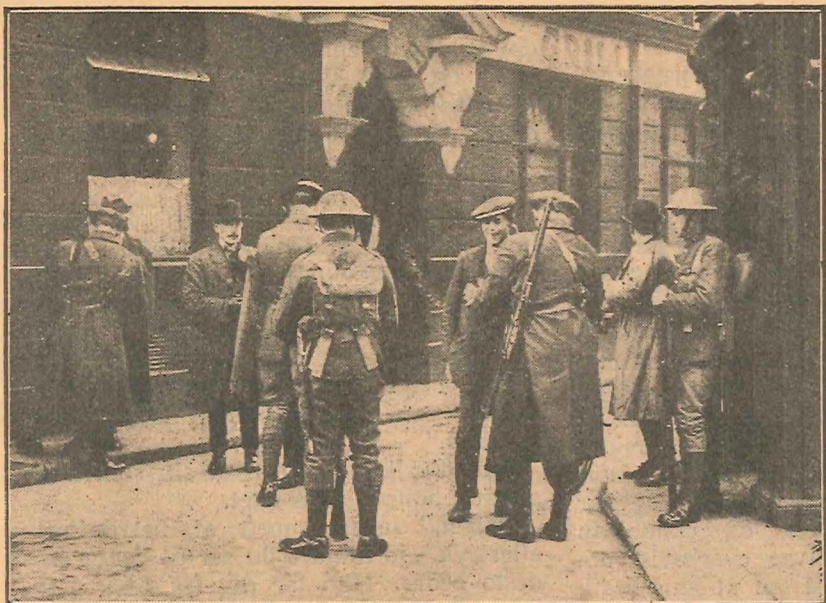

Da Frelsesarmeen appellerte til kristianiensernes gode hjerte for at lysne op i tilværelsen for de fattige og ulykkelige i julen. Man ser her den kjæmpemæssige julegran som var reist utenfor Universitetet og om kvelden straalte av glitrende lys. Veldædighetsorganisationene har viselig et stort arbeide for sig i denne vinter som desværre staar under arbeidsløshetens, pengeknaphetens og dyrtidens tryk. — Fot. Skarpmoen.

Ogsaa paa anden maate blev meget gjort for at skape juleglæde. Paa ovenstaaende billede ses et snapshot fra den juleforestilling som barna paa Grünerløkken hadde faat istand for at fryde sine jevnaldrende. Det var intet mindre end „Fjeldeventyret” de foretagsomme barneskuespil- lere hadde git sig i kast med, men spør de mange frydefulde smaa til- skuere om de ikke klarte sine saker storartet! — Fot. Skarpmoen.

Spredte træk fra verden derute.

Etpar billeder fra Irland i den sidste tid. Den forsoning man havde gjort sig haab om efter vedtagelsen av Homerule før jul uteblev og spændingen mellem Sinn Feinerne og England snarere tiltok end mindskedes. Sinn Feinerne var stadig like krigerske og englænderne fortsatte sin behandling av irenes frihetskamp og oprør der maatte slaas ned. Paa ovenstaaende billede ser man etpar snapshots fra irske bygater. Tilvenstre undersøger engelsk politi de forbipasserendes lemmer for at se om de muligens maatte ha vaaben hos sig. Og paa billedet tilhøire ses en drastisk illustration til den kjendte vending: „Hands up!” Alle de som ikke inden 27. december hadde avlevert sine vaaben var hjemfalden til dødsstraf.

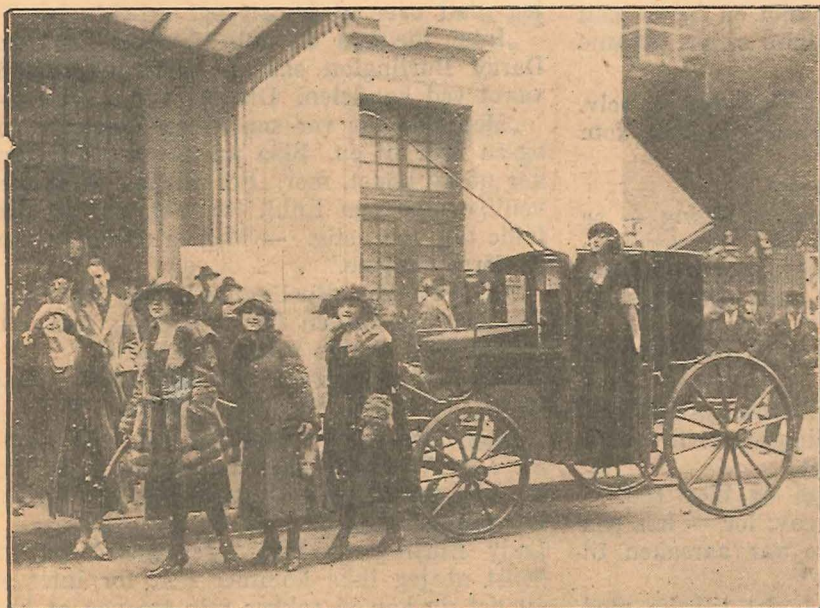
Sinn Fein lederen professor John O'Neill, lederen av den engelske frivillige hær, som er blit arrestert i Dublin hvor resultatet av englændernes „raids” har været mængdevis av arrestationer daglig.

Blant de mange indviklede problemer det nye aaret har arvet fra det gamle er ogsaa det irske spørsmål som det syntes næsten haabøst at finde en fredelig utgang paa. Dette problem hviler som en forbandelse over England, og hele verden over har man fra maaned til maaned fulgt begivenhetenes gang i denne sak. Vistnok er ordningen av Irlands statsrettslige stilling og dets forhold til Det britiske rike et politisk spørsmål, men de midler man har søkt til dette indviklede spørsmåls løøsning har helt til det sidste været slike som kommer til spændelse mellem oprører og undertrykker og mellem krigførende magter. Paa første standpunkt staa den engelske regjering som paa de forskjellige første maater har søkt å slaa den irske revoljering ned, mens Sinn Feinerne som jo forlængst har erklæret Irland for en fri og selvstændig republik anser sit land for at ligge i krig med England selvom denne krig paa grund av forholdene har maattet arte sig som en guerillakrig. Og hadet mellem Sinn Feinerne og de engelske polititropper „Black and Tans” har efterhaanden antat et saa ondartet personlig anstrøk at det tildels endog har ført til rene orgier i blodig vildskap. Den store brand i byen Cork før jul paastaas saaledes at danne et utslag av engelske politisoldaters brutale fremfærd, hvilket imidlertid er blit benegtet av statssekretæren for Irland. Idetheletat har det for utenforstaaende været overmaade vanskelig at faa greie paa hvem mange av de utallige eksesser egentlig skyldes. Ved siden av de stadige rassiar som den engelske regjering har latt foreta med systematisk arrestation av Sinn Feinerne for øie blev der omkring midten av forrige maaned proklamert krigstilstand for en række deler av Irland, likesom man truk med at henrette alle personer som efter tredie juledag maatte bli fundet i besiddelse av vaaben. Paa den anden side fandt imidlertid „komiteen for fred med Irland”, at beleiringstilstanden bare vilde være til skade. Med den største interesse imøtesaa man rundt om i verden det irske røres videre utvikling i det nye aar.

Sinn Fein lederen I. E. Duggan som ogsaa er blit arrestert. Han var en tid sendt til Paris som „Den irske republik”s gesandt. En række av de mange arresteranter blir rasket av de engelske stabs biler.

Etpar smatræk fra den anden side Atlanterhavet.

At være amerikansk chorus girl, d. v. s. statistinde paa et av de store amerikanske teatre kan ofte føre til rike giftermaal. Det er fler de store millionærfrue derover som har begyndt i bakgrunden paa en teaterscene. Paa ovenst. billede ser man en av disse chorus girls som har gjort et slikt glimrende parti og som nu den sidste dag hun møter paa teatret trækkes hjem av sine veninder.

En rekord i „længdesang” er sat av den italienske sangerinde madame Tetraxini i Amerika. Det vil si, at hun i sit hjem og i tragten paa en telefon, og tonene blev saa fra New York pr. traadløs telefon ekspedert ikke bare til Washington, hvor den syke præsident Wilson hørte sangen i sit værelse, men ogsaa ut til de amerikanske krigsskibe ute i Atlanterhavet.

sit ja, og da hun endelig fik fjernet denne hindring, giftet hun sig med John."

Før Nigel hadde forlatt huset, hadde han skrevet en hurtig, deltagende billet til Lady Burlington og meddelt hende at han vilde vende tilbake til City etter at han fulgte sin mor til stationen, og at han ikke vilde tale til Sir John om hendes ildebefindende.

Lady Burlington fikk denne billet, mens hun laa tilbake i sin stol i et mørkt værelse. Hendes kammerpike var meget bekymret for hende. Hun hadde aldrig før set sin frue saa modløs og nedslaat. Hvis det ikke hadde været en saa latterlig tanke, vilde piken næsten være tilbøielig til at tro at Lady Burlington hadde en sorg som trykket hende, for nu og da undslap et suk hendes læber — et suk der lød som en stønnen. Hendes haand var ogsaa brændende varm, og hvor træt hun end var, fikk hun ikke sove.

Men efter at ha faat Nigels billet, syntes hun at bli roligere. Hun hadde latt gardinene trekke halvt op og sat og saa ut over parken. Hendes pike la merke til at hendes ansigt saa uttæret ut som om hun hadde hat en stor sygdom. Hun vovet at si at det vist vilde være godt for hendes naade at reise bort; men Lady Burlington smilte bare.

„Det er saa egenkjaerlig av mig at bli syk i saadanne omgivelser, Briscoe," sa hun. „Tænk hvor de stakkars fattige mennesker som er stuvet sammen i smaa, daarlig ventilerte værelser maa lide under varmen! Jeg skulde ønske —" men hun fuldendte ikke sætningen.

Piken gikk og lot sin frue være alene, men kort efter kom hun ind med en buket roser som lille Miss Desmond sendte hende med sin kjaerlige hilsen.

„Mylady, Miss Desmond blev meget uheldig, da hun hørte at De var syk. Hun vilde saa gjerne se Dem. Hun sier, hun kommer igjen i eftermiddag — og da faar hun kanske lov til at komme ind til Dem i fem minutter?"

„Ja, det kan hun gjerne," sa Lady Burlington. „Jeg holder meget av Miss Desmond," tilfoide hun næsten uvilkaarlig. „hun er saa ung og saa lykkelig i sin ungdom."

„Hun ser lykkelig ut, Mylady," sa piken, „og dog sier man at hun ikke har det saa godt derhjemme. Mon det ikke vilde være godt for Dem, Mylady," tilfoide piken med en pludselig indskydelse, „hvis De hadde en saadan ung dame som Miss Desmond om Dem? De er saa meget alene, og jeg tror, hun holder meget av Dem."

„Det er deilig at bli elsket," sa Lady Burlington med en sælsom klang i sin stemme, „især av en saa ung pike! Ja, tænk Dem, Briscoe, Miss Desmond kunde godt være min datter!"

„Det er da umulig, Mylady," sa piken hurtig, „De er jo altfor ung til at kunne ha en voksen datter."

„Jeg er næsten syv og tredive aar," svarte Lady Burlington med et svakt smil, „og undertiden føler jeg mig meget ældre, Briscoe."

„Syv og tredive!" utbrøt piken. „Det vilde

jeg aldrig ha trodd! Da jeg imorges gav Dem den hvite morgenkjolen og satte op Deres haar paa den enkle maate, saa De ut som om De ikke var seks og tyve! Mylady, jeg skulde ønske, De hadde en datter," vedblev kammerpiken. „Tænk for en fryd for Sir John at ha en saadan liten, pludrende skabning om sig! Sir John holder saa meget av barn!"

Lady Burlingtons ansigt trak sig sammen likesom i smerte.

Hun bøide sig frem og skjøv røsene fra sig. Det var som om kammerpikens ord hadde vækket et minde hos hende.

„Gi mig en blyant, papir og konvolutter," sa hun næsten kort. „Og ta paa Dem Deres yttertoi, Briscoe, De maa gaa et erend for mig."

Da hun var alene, trykket Lady Burlington begge sine hænder mot panden.

„Det ser ut," mumlet hun, „som om et net begynder at trekke sig sammen om mig. Aa, John, hvis jeg turde fortælle dig alt! Hvis jeg bare kunde lægge denne sorg og bekymring i dine hænder! Men mor har ret — det er forsent. Og hvor stor hans kjaerlighet end er — saa er ogsaa hans stolthet stor. Han vilde aldrig tilgi mig — aldrig! Hvis jeg sa ham alt —" vedblev hun hurtig, nervøst — „vilde det skille mig fra ham — og værre end det vilde bevisstheten om at jeg har dræpt hans kjaerlighet formørke hans tro paa mig — og istedetfor den lykke, jeg vilde gi ham vilde jeg bringe ham den bitreste sorg. Aa nei, nei, jeg kan ikke si ham det! Jeg maa være sterk. For penger kan man kjøpe alt — for penger vil jeg kjøpe min mands kjaerlighet. Jeg vil sende bud til mor og be hende komme hit; saa kan hun vælge blandt mine juvæler og ta hvilke av dem, hun vil, og gjøre dem i penger. Jeg maa tale med hende, for der er noget der sier mig at den medaljong, Borinsky bragte mig imorges, ikke er fundet som han sa, men paa en eller anden maate gaat fra min mors hænder over i hans. Hvis det er saaledes," mumlet Enid Burlington, og hendes hvite læber skalv, „saa betyr det at Borinsky kan bli virkelig farlig. Mit kvindelige instinkt har advart mig mot denne mand — men nu maa mit kvindelige instinkt, min kvindelige klokskap og list si mig hvorledes jeg skal bekjempe ham, hvis han virkelig er min fiende. Gud give, at det bare er en nervøs forestilling fra min side — men mit hjerte er fuldt av angst. Jeg maa spørre mor — om mulig maa jeg faa sandheten ut av hende."

VIII.

En russers hevn.

Saa blot og behagelig var sengen og saa stor var Veras følelse av trygghet og lettelse at hun sov til langt ut paa morgenen.

Det var besynderlig for hende at vaakne og finde sig i et pent værelse. Hun trodde,

hun drømte endnu, men da hun reiste sig op og støttet albuen paa puten og saa sig undersøkende omkring, husket hun litt efter litt hvad der hadde hendt. Saa forsvandt hendes beklemthet og hun folte bare glæde. Utenfor skinte solen og hun hørte fuglene synge. Det var næsten som om hun var i sit kjaere kloster igjen — det var saa rent og friskt her i dette lille, hvite værelse.

Hun hoppet ut av sengen og rullet op gardinet; en have viste sig for hende — et yndig sommerbillede; der var blomster overalt. Mens hun stod og nød synet av dette vakre billede, blev der banket paa døren, og den kvinde som hadde reist med hende den foregaaende dag traadte ind.

„Naa, De har nok sovet godt!" sa hun med et smil som forekom Vera meget sorgmodig. „Det er godt. Sovnen hjelper en til mange ting. Jeg har med rent undertoi og en morgenkjole til Dem. De kan ikke gaa med disse gamle klær; det blir svært varmt idag. Jeg skal vise Dem hvor De kan ta Deres bad."

„De er meget venlig mot mig," sa den unge pike.

Hun saa saa ung ut som hun stod der i sit natlinned med bare føtter og med haaret nedover skuldrene.

„Jeg er ikke ræd for varmen. Skal vi snart reise videre?"

„Ikke straks," svarte kvinden; „De maa først spise frokost og saa skal jeg vise Dem haven. Jeg tror næsten, det blir for varmt til at reise idag."

Den unge pikes ansigt fikk et skuffet uttrykk.

„Men søster Agate vil komme til at vente paa mig."

„Overlat det til mig," var svaret. „Søster Agate vil ikke bli ængstelig, og De, stakkars barn, har gjennomgaaet saa meget at en dags hvile mellom blomsterne her under de deilige trær vil gjøre Dem usigelig godt."

„Vil De ikke si mig Deres navn?" bad Vera. „De er ikke englænderinde. De taler som nogen av de bondekoner som kom med frugt og kniplinger til klostret pleide at tale."

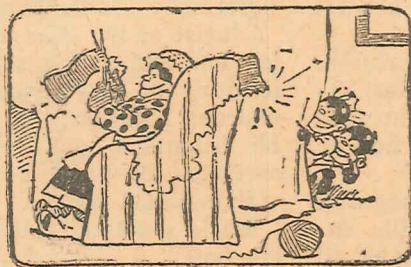
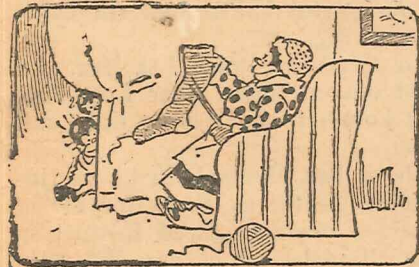
„Mit navn er Marie. Jeg har ogsaa andre navner, men de er for vanskelige for Deres tunge. Kald mig derfor Marie; det er ikke vanskelig."

„Jeg liker godt det navnet," sa den unge pike, og hun gikk bort til kvinden og løftet paa en barnslig, yndig maate sit hode og kysset hende.

„Nu vil jeg klæ paa mig," sa hun, „det er længe siden, jeg har kunnet ta et bad om morgenen. Det var det værste ved det liv, jeg nu har forlatt — den mangel paa renslighet og alt det stov og smuds som omgav mig. Hvis Sara Norton ikke hadde været, saa vet jeg ikke hvorledes jeg skulde ha holdt det ut."

Der faldt en skygge over hendes ansigt ved erindringen om det liv, hun saa nylig var undsluppet; men hun var meget ung og de vakre omgivelser, hun var kommet i, den følelse av trygghet som denne kvindes venlighet indgav hende, i forening med tanken

De forheksede strømper.

„Der sidder mor Bibabu og strikker strømper," sa Sambo til Bimbo. „Synes du ikke det var paa tide vi holdt litt moro med hende igjen?" Om Bimbo syntes det? Det var ogsaa noget at spørre om.

Mor Bibabu sat i en gammeldags lænestol med høi ryg og derfor kunde de to smaa sorte skøiere uset av hende gjøre sine gale streker. De tok traaden av den færdige strømpen og bandt til garant mor Bibabu strikket av.

Den sorte dame strikket og strikket av al kraft. En gang imellem stanset hun og beundret sit eget verk, mens den første strømpen blev mindre og mindre uten at mor Bibabu ante noget om det.

Det var først da hun var færdig med den andre strømpen at hun til sin forfærdelse opdaget at den første strømpen imidlertid var sporløst forsvundet mens garnstøtet laa ubrukt paa gulvet!

„Undskyld Deres høihet,” tilfoide tjeneren, da Borinsky vendte sig om for at gaa, „kommer her mange gjester?”

„Fire,” sa Borinsky. „Lord Edvard er en av dem.”

Borinsky gik med nolende skridt til sit arbeidsværelse. Han visste meget godt hvad der ventet ham der.

Han hadde i nogen tid — mer av en viss skadefrohet end av nogen anden grund — dyrket et bekjendtskap med den unge mand der var en nevø av Lady Burlingtons bedste veninde, men som ikke stod i nogen særlig yndest hos Lady Caroline. Hendes brorson var en enfoldig, lapset ung mand som ikke var i besiddelse av nogen utpræget æresfølelse, men var tilfreds med at tilbringe sine dage i lediggang og letsindige nydelser. Han var i gjæld til opover ørene og en kilde til stor sorg for sin far.

Hvis Lady Caroline hadde visst hvor intim hendes nevø var blit med Borinsky vilde hendes vrede og foragt for den unge mand være blit blandet med en følelse av uro, for Lady Caroline hørte til dem som tok stor avstand fra Borinsky; hun likte ham ikke, hadde stor mistillid til ham og ansaa ham endog for en slags eventyrer.

Da Borinsky kom slentrende ind i det elegante værelse, fandt han sin gjest liggende makelig i en lænestol ifærd med at læse en avis.

„Naa, er De endelig der!” utbrøt Lord Edvard. Han saa ikke daarlig ut, men der var noget feminint over hele hans person og han var meget hulbrystet. „Jeg trodde saamen, De aldrig skulde komme!”

„Jeg holder altid mine løfter,” sa Borinsky, idet han venlig klappet Lord Edvard paa skulderen. „Men det er usedvanlig at De har travelt, Teddy.”

„Ja,” sa Lord Edvard, „men jeg er i en slem knipe. Borinsky, hvorfor spilte De saa høit igaaftes. Der blir alltid spillet høit hos Neals, men igaaftes var det rent galt! Jeg vet ikke hvorledes jeg skal klare det!”

„Vær ikke lei over det,” sa Borinsky paa sin skjodesløse maate. „Hvormeget tapte De? — Saa meget?” tilfoide han, da den anden nævnte sit tap. „Naa ja, det er jo en ganske stor sum. Men jeg faar hjelpe Dem, Teddy.”

„Vil De virkelig? Paa ære, Borinsky, De er det bedste menneske paa jorden. Hvem ellers vilde gjøre saa meget for mig?”

„Nei, det var vist ingen som vilde,” sa Borinsky leende. „Tror De for eksempel at Deres tante, Lady Caroline Beamish, vilde være saa elskværdig?”

„Tal ikke til mig om min tante,” sa den unge mand utaalmodig; „det er likefrem ekkelt hvorledes hun hober op penger. Hun er den eneste rike i familien. Familien Strood har alltid været saa fattige som kirkerotter, men Lady Caroline har ved et slumpetræff faat en masse penger. Hendes gudmor efterlot hende hele sin formue. Jeg skulde ønske,” sluttet Lord Edvard, „at min gudmor vilde eller kunde gjøre det samme!”

Borinsky vendte sig om og saa paa den talende som om han saa den unge mand i et nyt lys.

„Det er sandt, De er jo barnebarn av hertugen av Strood. Det har jeg ikke tænkt paa før.”

„Det kommer ikke mig tilgode,” sa Lord Edvard med en kort latter. „Den gamle herre er en rigtig selvklok nar! Han burde være blit metodistprest istedetfor hertug. — Men, Borinsky, er det Deres alvor — vil De virkelig hjelpe mig?”

„Der er pengene,” sa Borinsky og kastet en bunke sedler paa bordet. „Teddy, det er bedst, De gir mig et gjældsbevis.”

Lord Edvard satte sig straks ved skrivebordet og tok en pen — han var vant til at skrive gjældsbrever.

„Der blev en scene efter at De var gaat igaaftes,” sa han. „Den stakkars Mrs. Saville blev aldeles hysterisk; hun tapte flere hundre pund og ikke bare penger, men juveler. Jeg hader at se kvinder i en saadan tilstand; det oprev mig slik at jeg ikke kunde faa sove paa flere timer.”

„Kvinder burde aldrig røre kort,” sa Borinsky; „men jeg er ræd for at Mrs. Saville aldrig lærer klokskap. Hun er forresten en gammel veninde av mig og jeg var meget lei over at se hende hos Neals igaaftes.”

„Hun hadde spillet længe, før De kom,” sa Lord Edvard; „De kom svært sent.”

„Jeg saa det,” sa Borinsky. „Hør nu, Teddy, det gjør mig ondt for denne dame. Jeg har invitert hende til lunch idag. Jeg tror, jeg vil tilby hende at række hende en hjelpende haand, synes ikke De ogsaa det? Jeg tror, hun behøver det.”

„Min kjære ven,” sa Lord Edvard, idet han saa paa sedlene som laa foran ham, „hvis De vedblir paa denne maate, saa ruinerer De Dem selv! Men hun var frygtelig ulykkelig, det stakkars lille menneske! Jeg vilde gjerne hjelpe hende.”

„Det skal De komme til,” sa Borinsky; han lænte sig til kamingesimsen og pustet skjodesløst roken fra sin cigar ut i luften. „Jeg har mine grunde til ikke at ønske at bli personlig indblandet i denne sak, men De skal være min mellemand.”

VIII.

Kvindelig instinkt.

Lady Burlingtons kammerpike var ikke længe om at bringe sin frues billet til det hotel hvor Mrs. Saville bodde. Hun var blit anmodet om at vente paa svar; men da Mrs. Saville var gaat ut, efterlot hun billetten og vendte tilbake for at meddele resultatet av sit crend.

„Gjorde jeg rigtig i at efterlate billetten?” spurte hun.

Lady Burlington som endnu laa tilbake-lænet i en stol ved vinduet saa fremdeles meget blek og lidende ut.

„Ganske rigtig, Briscoe,” sa hun. „Jeg tænker at Mrs. Saville selv kommer for at besvare brevet. Saa De hendes kammerpike?”

„Nei, Mylady; det blev bare sagt mig at Mrs. Saville var ute — hun var gaat til lunch.”

„Briscoe,” sa Lady Burlington, „naar Mrs. Saville kommer, la hende saa bli vist op paa mit værelse og sorg for at vi ikke blir forstyrret.”

„Det skal jeg nok sørge for, Mylady,” sa piken. Saa meddelte hun at der var kommet et bud fra City for at spørre fra Sir John, hvorledes hans hustru hadde det og hvad hun tok sig til.

„Si at jeg hviler mig rigtig godt,” sa Lady Burlington, mens der la sig et svakt smil over hendes sorgmodige ansigt. „Men si endelig ikke noget om at jeg ikke har været frisk. Jeg lovet Sir John at hvile.”

„Jeg er glad over at De hviler, Mylady,” sa piken, „for det er forførdelig varmt idag.”

Tiden gik langsomt og kvalfuldt for Lady Burlington — men hendes mor kom endnu ikke. Hun begyndte at bli nervøs — hun visste ikke rigtig hvorfor — det lignet slet ikke Mrs. Saville at undlate at gjøre noget som stod i forbindelse med den ulyksalige sak.

Endelig — da Lady Burlington omtrent holdt paa at forgaa av nervositet og allerede hadde besluttet at gaa til hotellet igjen — meldte piken Mrs. Saville.

Mor og datter var tause et øieblik. Paa en usikker maatte folte Lady Burlington at der var foregaaet en forandring med moren siden den foregaaende aften — det var som om hun folte sig lettere i sindet; hun talte ialfald i en meget lettere tone.

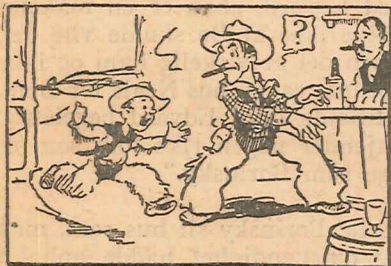
„Det gjør mig ondt, min stakkars Enid, at høre at du er syk. Du anstrenger dig vist formeget i dette lumre veir; men herinde er det jo deilig. For en udmerket maate dine persienner er arrangert — der kommer ind saa meget luft som mulig, men ingen sol. Jeg maa si,” vedblev Mrs. Saville, idet hun sank ned paa en stol og monstret sine meget pene føtter, „at hele dit hus er monsterværdig indrettet — det er et rent palads! Lykkelige barn! Selv det bedste hotel kan ikke erstatte et hjem.”

Lady Burlington reiste sig. Hun hadde paa sig en elegant morgenkjole av helt lyseblaat stof; kanske denne bleke farve og det dæmpede lys i værelset var skyld i hendes sterke blekhet. I denne dragt saa hun meget høi og slank ut og trods det sorgmodige uttryk i hendes ansigt saa hun meget ungdommelig ut.

Der var noget ved hendes mor — den moderne dragt, den parfume som omgav hende, de kunstige skjønhetsmidler, hun hadde benyttet — som virket endnu mer frastotende paa hende end ellers og gjorde kløften mellem dem endnu dypere.

„Jeg har ikke kunnet skaffe de penger, du bad mig om, mor,” sa hun lavt, „men istedet vil jeg overlate dig nogen juveler som du kan gjøre i penger paa en eller anden maate.”

En ødelagt film.

„Tommy! Tommy! Skynd dig og kom! Indianerne holder paa at binde en ung hvit dame til marterpælen! Du maa komme og hjelpe hende!” ropte en liten cowboy til den store.

Og den store lot sig ikke si det to ganger; i en fart kom han i sadlen og i flyvende galop bar det avsted til skuepladsen for de dramatiske begivenheter.

Her vakte cowboyens tilsynkomst vild panik blandt rodhuderne, hvilket ikke var saa underlig, for den ridende mand brukte sine pistoler flittig, og den unge dame blev befrikket.

Cowboyen var meget stolt over sit verk. Men det dæmpet unegtelig hans glæde noget da han hørte at det var — en film han hadde forstyrret! Og det var ikke bare lovord han hortel!

min automobil?" Tanken var saa absurd at hun lo høit.

„Ja, netop,” sa han rolig. „Det er nødvendig for mig at komme over paa den andre siden av Sundown-verkene paa en halv time, og du skal kjøre mig derover i din automobil!”

„Det gjør jeg aldrig!” ropte hun og tok et skridt tilbake. „Du maa jo være —”

„Jovist gjør du det,” sa han; „du kjører mig nedover fjeldene saa fort du kan, og jeg sitter bak dig med en spændt revolver for at være sikker paa at du ikke taler til nogen som vi kunde møte paa veien. La os komme avsted.”

Hans visshet om at hun vilde adlyde ham gjorde hende næsten rasende av sinne. Et øieblik saa hun paa ham, derpaa løp hun bort til døren som førte ut til forhallen. Hun vilde finde et eller andet vaaben og saa —

„Vent!” ropte han med tordenstemme.

Uvilkaarlig stanset hun.

„Hvis du ikke gaar ut til bilen og gjør den istand til at kjøre,” sa han bitende, „saa undersøger jeg hele huset og — og —”

Der kom et uttrykk i hans øine som hun ikke hadde set før og med sammenbitte tænder gikk han imot hende som en kat paa sprang.

Hun skrek av rædsel og vek tilbake.

„Naa — hvor er saa bilen?”

han i det samme ned fra bilen og forsvandt i mørket.

Det hadde altsaa været hans plan: at faa hende til at bringe ham ned i dalen og deretter sette hende ute av stand til at forfølge ham!

Hun maatte forlate vognen og skynde sig ned til farens kontor. Kunde hun hjelpe det skulde skurken ikke faa anledning til at undslippe.

Hun skyndte sig mot lysene som betegnet det store kobberverks beliggenhet. Men det var en meget besværlig vei at passere tilfots, og det varte en halv time før hun stod utenfor Sundown kobberkompanis kontordører.

Der stod et sterkt lys fra det aapne vindu i hendes fars kontor, og hun kikket ind for at se om han var der.

Det hun saa fikk hende til at fare tilbake med et forskrækket utrop.

Hun kunde se hele det indre av kontoret med alle dets møbler, deriblandt det store staalpengekassap i det ene hjørne, og det var dette skap hun stirret paa uten riktig at kunne tro sine egne øine.

En mand som vendte ryggen mot hende stod høiet over skapet og famlet ved en skuf, og ved første øiekast gjenkjendte hun manden.

Der var et ynkværdig, forskræmt uttrykk i hans blik idet han skottet bort til direktøren for at se om han iagttok ham.

Det var Harry Lester!

Langsamt trak han sig tilbake fra skapet og knappet jakken igjen som om han netop hadde stukket noget i innerlommen. Derefter lukket han sagte skapdøren og saa sig om som for at kunne slippe ut uten at bli set.

Døren mellem privatkontoret og de ytre kontorer var lukket. Han gikk mot den; men før han fikk tak i haandtaket blev den lukket op fra den andre siden og to personer kom ind. Den ene av dem var hendes far; den andre var en herre med et meget myndig utseende. Det var Gabriel Graff, direktøren for Sundown kobberkompaniet i Arizona.

Direktøren talte idet de kom ind og ingen av dem la merke til at Harry listet sig ut bak dem gjennom døren til det ytre kontor.

Marions første indskydelse var at styrte ind paa kontoret, gjøre anskrik og stanse forbryderen før han kunde slippe bort; men det første ord direktøren sa fikk hende til at staa stille og lytte aandeløst.

„Som selskapets direktør,” sa han, „maa jeg naturligvis undersøke saken, og jeg haaber at De er istand til at motbevise rygtene.”

Da han tidde knep Jed Hollworth læbene sammen. Men der var en antydning til ængstelse i hans stemme da han svarte:

„Hvad er det for rygter, Mr. Graff?”

„De hentyder til opskriften av den fabrikkationshemmelighet som verkene her er i besiddelse av. De vet likesaa godt som vi andre hvor

viktig den er for selskapet; ja, vi kan si at hele vor eksistens avhenger av at ingen av vore konkurrenter faar greie paa den. Derfor har De ogsaa faat De strengeste ordre om ikke at la den komme ut av sikkerhetsskapet.” Med disse ord pekte han paa skapet hvor Marion hadde set Harry Lester staa nogen minutter i forveien.

„Den skulde opbevares der, undtagen naar De nødvendigvis skulde raadføre Dem med den, og i det tilfælde maatte De ikke la den komme ut av værelset. Det vet De — ikke sandt?”

Jed Hollworth nikket, mens Marion borte fra vinduet studerte paa hvad det kunde være for en gaadefuld fare som rystet hendes fars jernnerver.

„Da jeg første gang hørte rygget om,” fortsatte direktøren med stigende alvor, „at opskriften ikke længer fandtes i sikkerhetsskapet vilde jeg ikke høre snakke om det; men rygget blev ved at holde sig og tilslut kunde jeg ikke længer ignorere det. Derfor er jeg nu kommet hit uten at ha sagt det til nogen for at kunne overbevise mig om at rygtene ikke har noget paa sig.”

„Hvorledes mener De at kunne overbevise Dem om det?” spurte Jed med lav, anstrengt stemme.

„Der er bare en maate, og den er meget effektiv,” svarte direktøren, idet han satte sig i svingstolen foran skrivebordet. „Rygget sier at De har fjernet opskriften fra skapet og tat den med hjem. Har De gjort det er det et direkte brudd paa den ordre De har faat og vi maa anta at De har fjernet opskriften i et eller andet ulovlig øimed.”

„Og det tror De?” spurte Jed.

„Jeg har jo allerede sagt at jeg ikke tror det,” lød det noget utaalmodige svar.

„Men allikevel finder De det nødvendig at se etter i skapet om opskriften ligger der?”

„Ja,” svarte Graff kort og strengt.

Der var en voksende misstanke i den kolde tone ordene blev uttalt i, og det var med stor spænding Marion iagttok faren da han gikk bort til skapet.

Idet hendes far trykket med fingeren mot sikkerhetsknappen løp hun langs bygningen og stod i neste øieblik i det ydre kontor.

Hun kom netop tidsnok til at se Harry Lester gaa rolig ind paa privatkontoret og høre direktøren utbryte:

„Hvad, er det Dem, Lester?”

„Ja, godaften, Mr. Graff,” svarte Lester, og Marion skar tænder av vrede over hans ufor-skammethet ved at tale til direktøren paa denne maate som om han var en ærlig mand.

Direktøren visste at Harry var en betrodde mand hos Jed, og derfor hadde han intet imot at han var tilstede ved prøven. Ingen av de tre mænd saa at Marion stod i det ytre kontor og stirret gjennom den aapne dør ind paa faren.

Jed Hollworths sterke finger rystet, og der var et ynkværdig, forskræmt uttrykk i hans blik idet han saa bort til direktøren. Marion trak pusten kort og hurtig og hendes bryst bevæget sig heftig.

„Det er godt, Hollworth,” sa Graff skjødesløst; „la os nu faa opskriftene. Hvor i skapet gjemmer De den?”

Det var i dette øieblik at Harry Lester grep ind, da Jed hadde begyndt at famle med en liten nøkkel som laa i en av skuffene.

„Nei, det er ikke i den, Mr. Hollworth,” sa Harry hurtig. „Jeg maa be Dem undskyld. De husker nok at jeg skulde se paa opskriften i formiddag like før De skulde gaa ut, og De lukket skapet op for mig; men saa kom jeg til at skyve skuffen igjen og laasen sprang igjen, saa jeg ikke kunde lægge papiret tilbake, og derfor la jeg det i skuffen tilhøire. Jeg skulde ha fortalt Dem det, da De kom tilbake; men jeg fikk ikke anledning til det.”

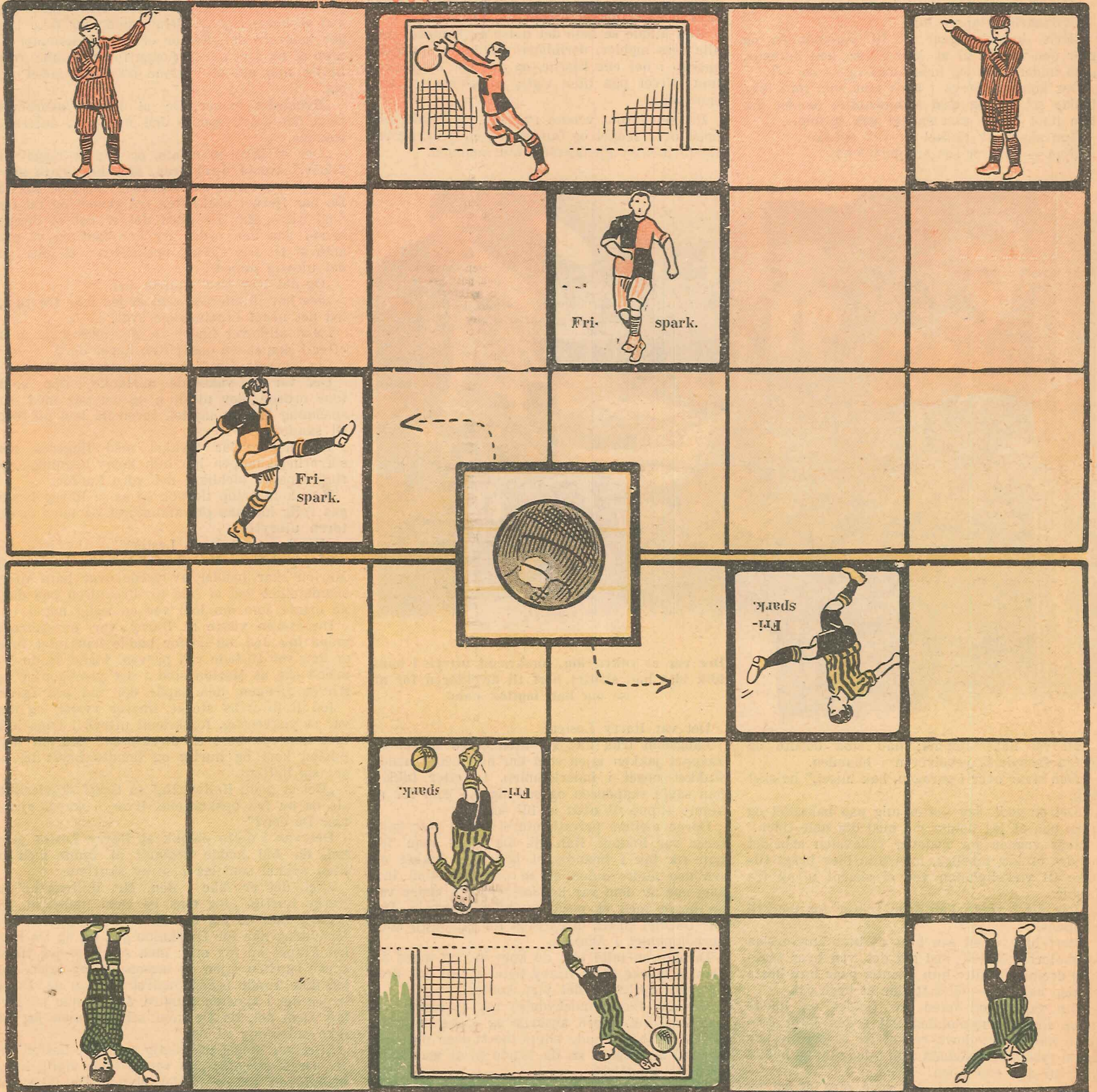
„Det var meget uforsiktig av Dem, Lester,” sa Mr. Graff strengt; „De vet jo hvor viktig hemmeligheten er, og derfor skulde De ikke slik lægge den i den første den bedste skuffen.”

Men da Jed Hollworth trak papiret frem og rakte direktøren det visste han at Harry Lester hadde reddet ham. Hvorledes det var gaat til visste han derimot ikke.

Men Marion! Hun trak et dypt befrielsens suk. Hun visste det!

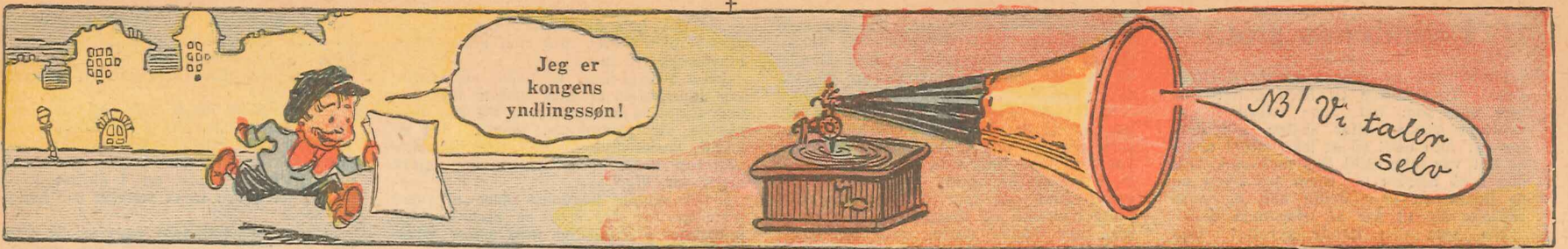

Fotball som bordspil.

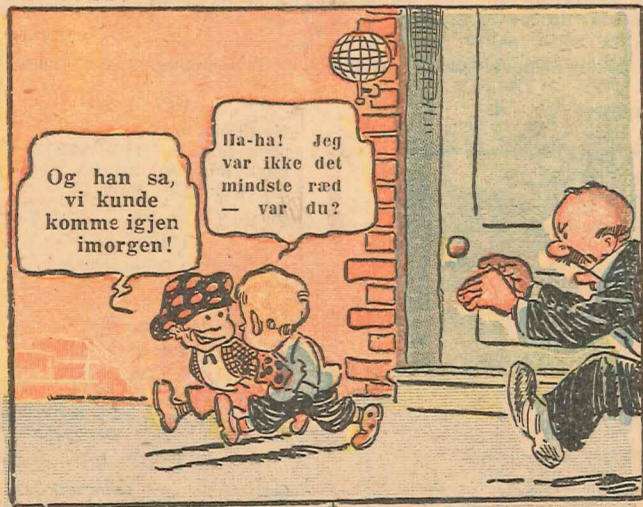
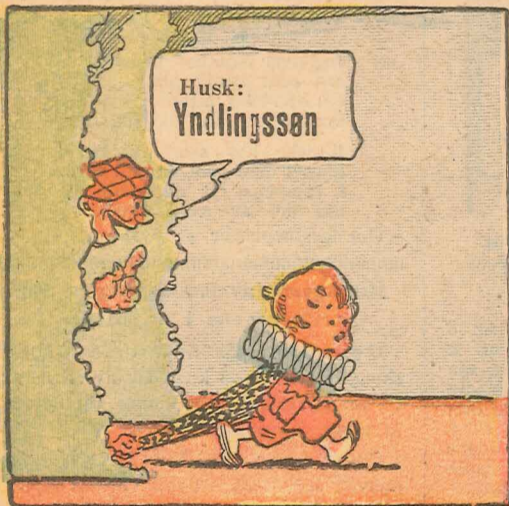
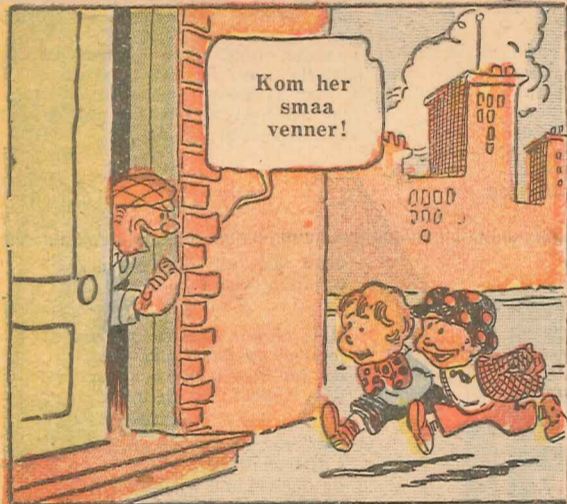

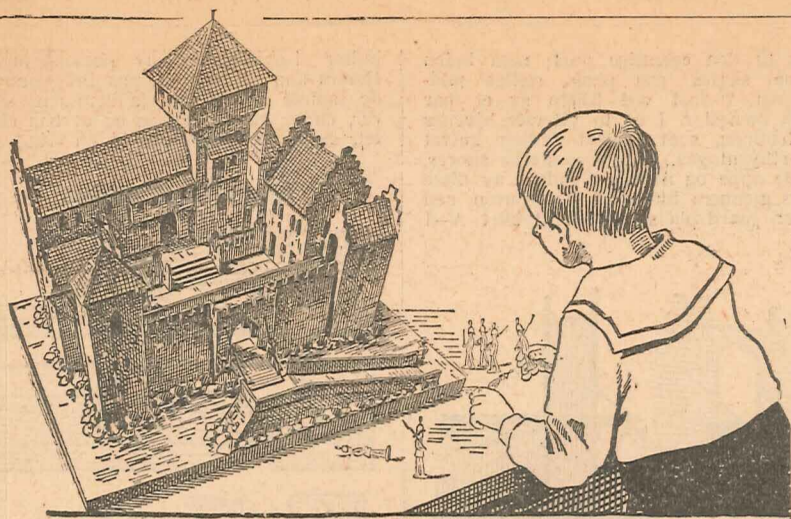
Ved hjælp af ovenstaaende grundplan, ball og snurrebas, kan fotball dyrkes som bordspil. Man klæber siden op paa pap og naar det er tørt klipper man ballen og snurrebassen ut og stikker en liten pinde, en fyrstik f. eks., gjennem midten av snurrebassen. Derefter kan den spændende fotballkamp begynde. Ballen lægges i midtfeltet paa spillepladsen og nu sætter hver av de to deltagere skiftevis snurreballen i omdreieende bevægelse og flytter ballen saa mange pladser frem mot motpartens maal (det som er motsat ens egen plads), som det tal angir der er nederst paa snurrebassen naar den er slanset. Det interessante her og det som adskiller dette spil fra andre bordspil er at det likesom i virkelig fotball er den samme ballen som „sparkes“ frem og tilbake over brettets felter. Slaar saaledes første spiller ved

spilletts begyndelse 5 øine flyttes ballen 5 pladser ind paa motpartens banehalvdel. Men slaar anden spiller saa seks øine maa ballen tilbake igjen til midtfeltet og endda yderligere en plads ind paa første spillers banehalvdel. Pilene angir i hvilken retning man tæller fremover paa feltene. Kommer man til et av de med „frispark“ merkede felter har man lov til at slaa en gang til, mens den som kommer til et av hjørnefeltene maa bli staaende der en gang over hvis ballen befinner sig paa hans egen banehalvdel, — er ballen derimot inde paa motpartens halvdel maa spilleren rykke tilbake til utgangspunktet i midtfeltet. Den som klarer at slaa noiagtig saa mange øine at han kommer i maal (motpartens maal), har vundet. Slaar man flere maa man tælle først frem til hjørnefeltet og saa tilbake.

Talende billeder: Dick som skuespiller.

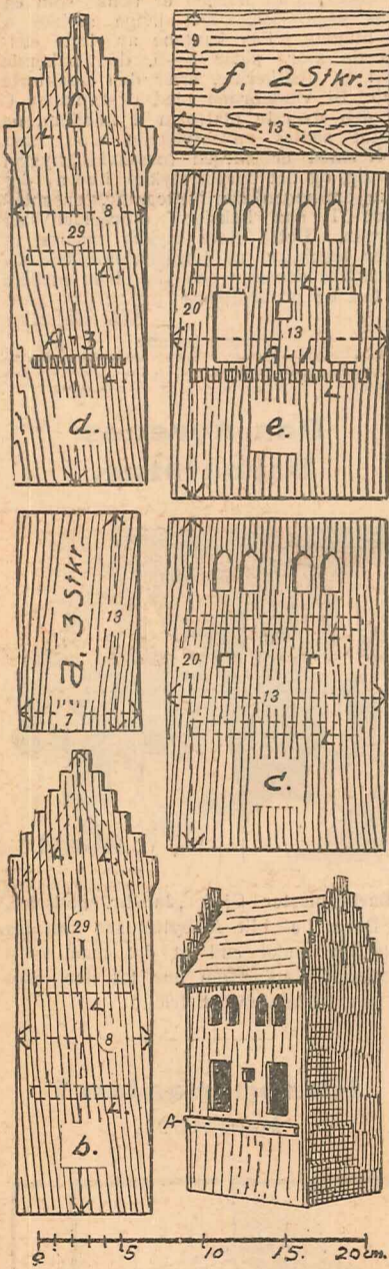

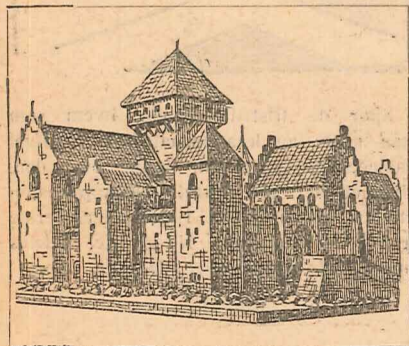
En borgfæstning fra trediveaarskrigens dage, laget av cigarkassetræ.

Den i nr. 1 paabegyndte anvisning til at lage en borgfæstning fra Trediveaarskrigens bevægede dage med alle dens vindebroer, vakttaarn, galger, faldlemmer, hemmelige dører o.s.v. fortsættes i dette nummer.

Lanseknegthuset. G.

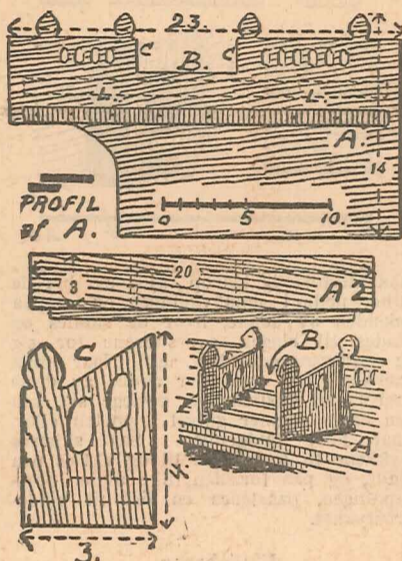

Bygningen, paa grundplanen merket G, lages paa samme maate som fore-

gaende. a er gulvflaten, b, c, d, e, muren og f taket. Paa den indvendige side av murene d og e slaaes lister til gaardspladsen A-1 og A-3.

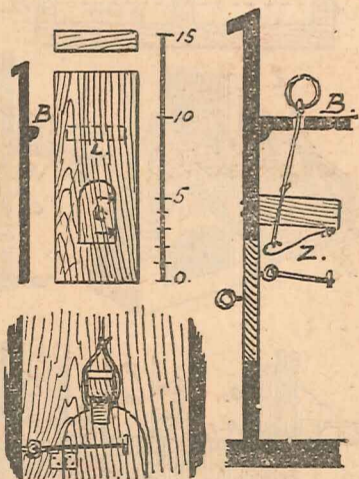
Trappen C mellem gaardene A og B.

Først utskjæres det store stykke med rækverket, som strækker sig mellem staldbygningen F og lanseknegthuset G. Der slaaes lister paa begge sider av det, en til gaardspladsstykket A-2 og en paa baksiden til det lidt høiere liggende gaardsstykke B. Naar man bygger trappen, maa man lægge et stykke av den store gaardsplads først — stykket A-2 — og paa dette slaaes trappen fast.

Før det lille murstykke H sættes fast paa plads mellem slottet (D) og staldbygningen (F), maa døren med den lille mekanik lages i orden.

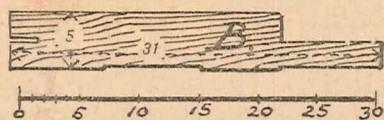
Den lille mur H med den hemmelige dør.

Døren sættes fast med smaa hængsler, og midt paa forsiden anbringes en øsken, ved hjælp av hvilken døren trækkes i. Paa baksiden av døren anbringes ogsaa en øsken og ligeledes en et stykke inde paa staldbygningens mur, og mellem disse to øskener strammes et stykke strik saaledes, at døren foreløbig bare kan staa aapen. Et litet stykke over døren spikres nu fast paa muren en træklods, paa hvis underside et stykke tyndt zink

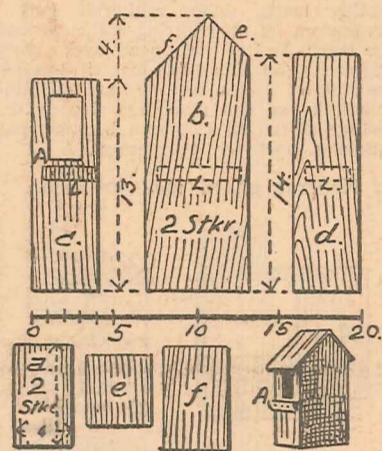
er bøiet og fastgjort, som det vises ved Z. I den ypperste ende av det bøiede stykke zink (eller blik) fastbindes en snor som gaar op gjennem et hul i gaardsstykket B og her fæstes til en ring. Naar døren nu lukkes, vil den holdes til av zinket, men trækkes der i snoren over B, vil zinket bøies op, og døren med et rask smek springe op, trukket av strikken.

Gaardsstykket. B.

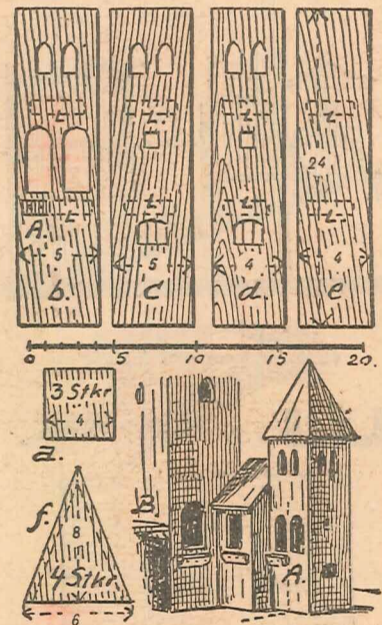
Samtidig med foregaaende mur (H) maa dette gaardsstykke passes til. Det lægges ned paa listene paa slottet, det store taarn, rækverksstykket, staldbygningen og den lille mur.

Det lille provianthus. I.

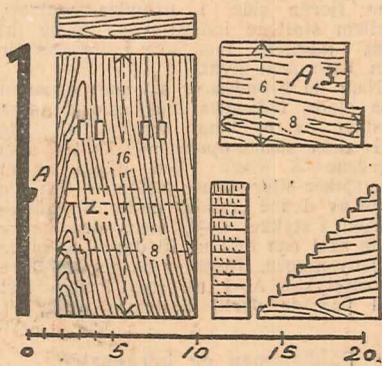
Vi vender os nu til hjørnet paa høire side av det store taarn og sætter her først den lille proviantbygning paa plads. Som ved de foregaaende bygninger er a gulvene, b de to gavlstykker, c og d de andre to murer og e og f takstykkene.

Utfaldstaarnet. K.

Tæt optil provianthusen staar utfaldstaarnet. Det bygges som de foregaaende huser, og foran den ene (venstre) dør slaaes en list til det lille gaardspladsstykke, som skal anbringes her.

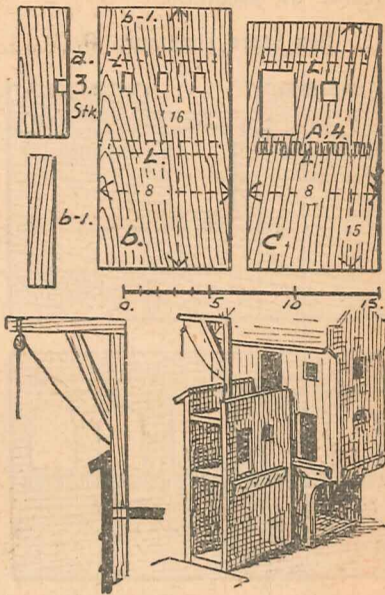
Muren L med utfaldstrappen og gaardsstykket A-3.

Murstykket skjæres til, og den lille kant spikres paa ovenil. Paa den ind-

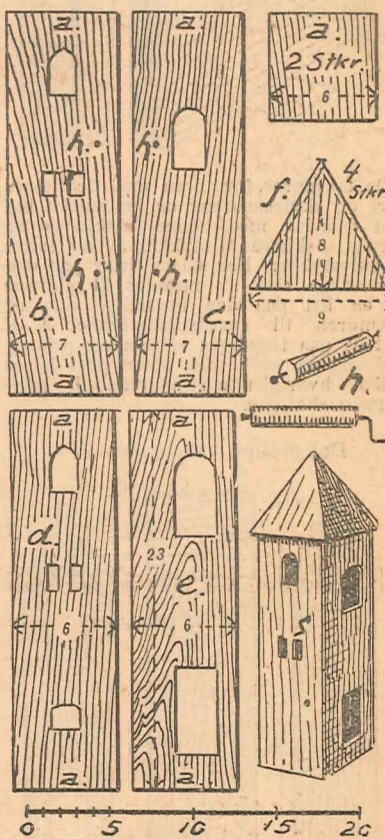
vendige side av muren slaaes en list til gaardsstykket A-3, som nu passes til og lægges paa plads. Trappen utenfor muren op til utfaldstaarnets dør utskjæres lettest av en ca. 2 cm. tyk træklods.

Dobbeltmuren M med galgen.

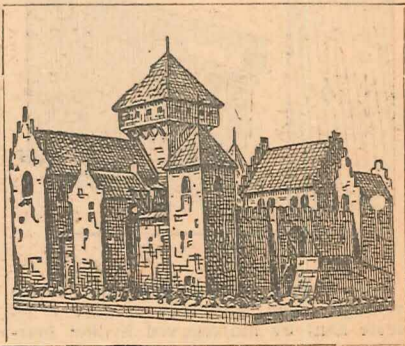

Fra utfaldstaarnets nu færdigbyggede hjørne vender vi os til det motsatte hjørne foran staldbygningen, op til hvilken dobbeltmuren skal staa, a er som sedvanlig gulvene, b og c de to murer og b-1 den lille kant ovenil paa formuren. Galgen lages av firkantede lister. Paa den indvendige mur C slaaes en list til gaardsstykket A-4.

Det vestlige vakttaarn.

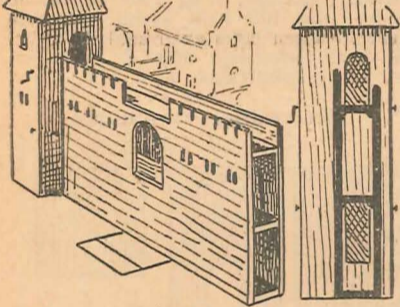
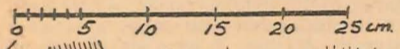
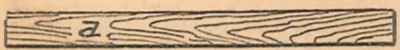
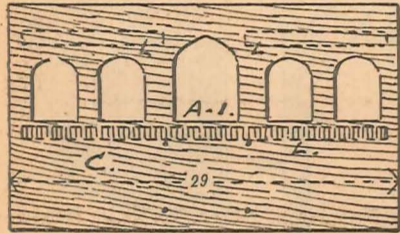
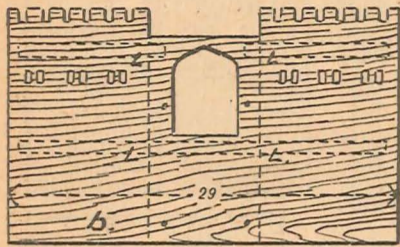

Stykkene til dette vakttaarn utskjæres som sedvanlig; men som det sees av tegningene, skal der bare være to gulvflater a, nemlig en helt nede, hvormed taarnet fastgjøres til grundflaten, og en helt oppe i den øverste kant av taarnmurene. Taarnets indre er altsaa helt frit. Før det samles, indsættes i hullene h i murene b og c to stykker rund-

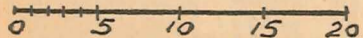
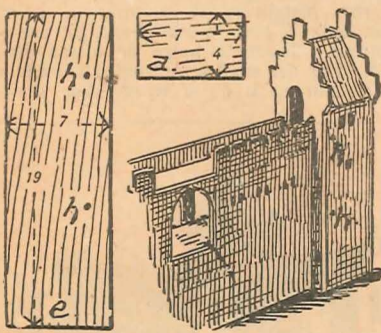
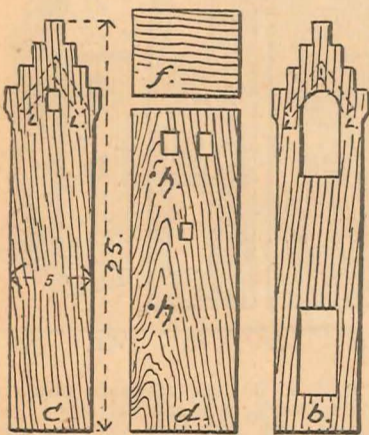
stok, ca. 1-2 cm. i diameter, som figurene h viser, og omkring disse rundstokker skal bændelet, hvorpaa borgvægteren er gjort fast gli, men herom senere, naar det østlige vakttaarn er bygget. Bare skal her bemærkes, at i den øverste af disse to omtalte rundstokker fastgjøres paa yttermuren (b) et haandtak av staaltraad.

Den store borgmur. O.

De to murer, formuren med den store port og skyteskaarene og bakkuren ind mot gaarden med buene, utskjæres og derpaa utskjæres 3 stykker av a's facon til gulvstykker. Der slaas lister paa den indvendige side av murene til gulvene og en list paa den utvendige side av bakkuren til gaardspladsstykket A-1. Ved de paa tegningen viste sorte prikker omkring og under den store port bores huller, hvorigjennem snorene til faldlemmen skal gaa.

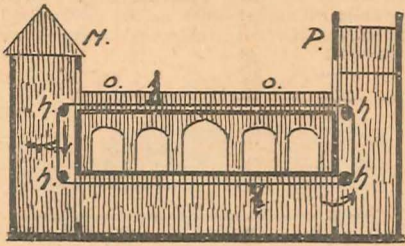
Det østlige vakttaarn. P.

Dette taarn bygges som de øvrige bygninger, men bare med et gulv i nederste kant av murene, ved hvilket taarn-

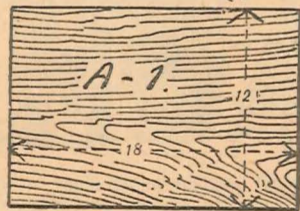
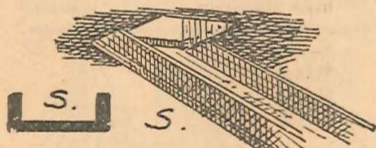
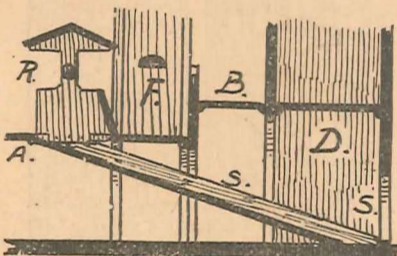
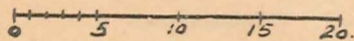
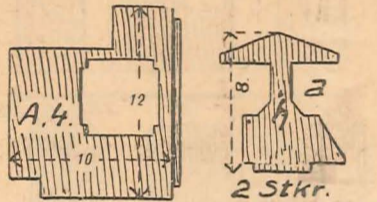
net fastgjøres til grundbrettet. I hullene h indsættes ruller, som med det vestlige vakttaarn.

Borgvægterens gang.

Samtidig med at det vestlige taarn, borgmuren og det sidst omtalte østlige taarn bygges, maa der omkring rullene i de to taarn sættes et langt bændel. Som vist paa ovenstaaende lille tegning skal dette bændel gaa over øverste gulv i borgmuren, altsaa mellem murtindene, ned omkring rullene i det vestlige taarn, under midterste gulv i borgmuren og op omkring rullene i østlige taarn. Ved et litet „nest“ syes „borgvægteren“ (en tinsoldat) fast til bændelbaandet og dreies der nu paa det lille haandtak paa den utvendige side av det vestlige taarn, vil vægteren begi sig paa vandring bortover borgmuren.

Nederst gaard med brønden.

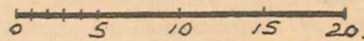
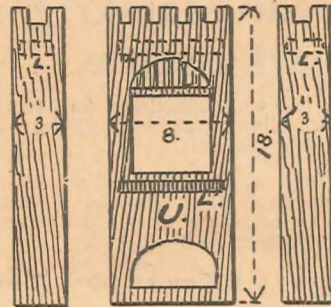
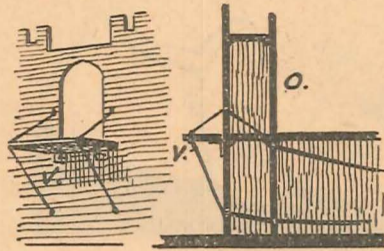
Nu kan gaarden med brønden og løngangen lages istand. Først lægges gaardsstykket A-4 fast, efter at der er skaaret hul i det til brønden. Saa samles brønden (R paa planen) av de to sidestykker a, takstykkene b og det skraa endestykke. Den fjerde side i brønden utelates. Mellem støttene indsættes en trisse (h) som i taarnene, men her i brønden er den bare som pynt.

Naar da brønden er sat godt og solid paa plads, indsættes løngangen S. Den bestaar av et langt stykke træ, paa hvis sider slaas opstaaende kanter, som figurene S viser. Ved hjælp av et par spiker eller skruer fastgjøres den ene ende av denne „rende“ under brøndaapningen i stykke A-4, mens den andre ende skal naa helt ut til døren S under slottsbygningen. Herefter passes det store gaardsstykke A-1 til, som lægges løst ned paa de dertil bestemte lister.

Faldlemmen og borgporten.

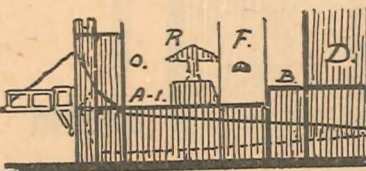
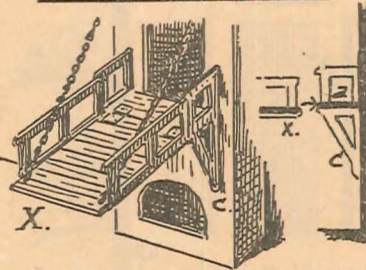
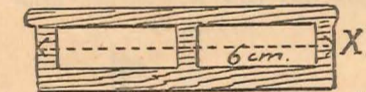
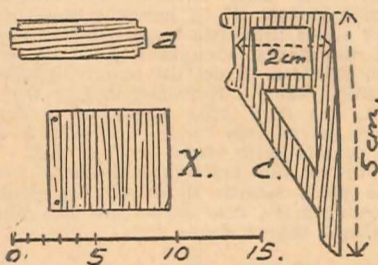
Paa den utvendige side av den store borgmur skal nu bygges en liten utbyg-

ning til den egentlige port; men inden denne sættes paa plads, sættes faldlemmen V fast ved hjælp av et par smaa hængsler. I de to ytterste hjørner av lemnen, som opslaat danner gulvet i portbygningen, fastgjøres sterke snorer, baade oppe og nede, og endene av disse føres gjennom hullene i borgmuren, ned under gaardspladsen (gaardsstykket A-1

maa selvfølgelig tas op, gjennom borede huller nede i slottsbygningen og ut paa baksiden av denne, hvor de samles og bindes til ringer, oversnorene for sig og undersnorene for sig. Naar man trækker i den ene eller andre av disse snorer, vil faldlemmen bevæge sig, saa den enten danner gulvet i porten eller, slaat ned, faldgruben. Saa skjæres stykkene til bygningen til og sættes paa plads, og paa forsiden, like under portaaapningen, paaslaas en list til vindebrostykket.

Vindebroen.

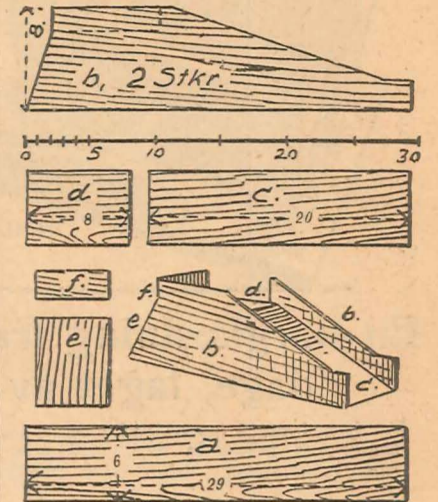

Utenfor borgporten kommer vindebroen. Den bestaar av to stykker, nemlig den lille, faste avsats a, hvilende paa de to knegter c, og selve vindebroen X med rækverk og kjeder.

Vindebroen paasættes den faste avsats ved hjælp av to smaa hængsler, og kjederne (eller snorer), hvori vindebroen beises op, føres ind gjennom to borede

huller i overkanten av portaaapningen. Herfra kan saa snorene gaa ind gjennom de samme huller som faldlemmens snorer, under gaardspladsen og ut bak slottet, hvor de fastbindes i en ring.

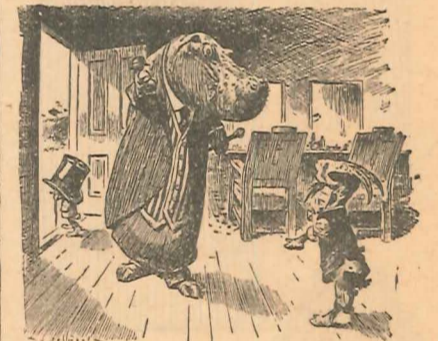
Opgangen til borgen.

Opgangen til borgen er tænkt som en brat klippevæk. Det lange stykke a er bunden. Paa kantene av dette sættes de store sider b-b, den bakerste med en utskjæring, efter den punkterte linje, til vindebroen med skraaplanet C og den øverste platform d imellem, og tilslut sættes endestykkene e og f fast.

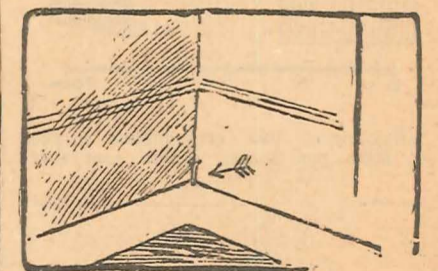
Hermed er borgen forsaavidt bygget færdig, og det eneste stykke, hvorav der ikke er nogen særlig tegning, er murene T paa baksiden (nordsiden) av borgen. Dette flate stykke maales ut efter tegningen av borgens nordside og indsættes derefter paa sin plads mellem slottet og provianthuset.

Paa dyrenes barberstue.

Barbermester Gjet: „Ja, hr. godseier, er Deres hat blit forbyttet saa kan jeg ikke tro andet end at det maa være professor Kanin som har tat den. Han er saa forførdelig distræt.“

Knappenaalen i kroken.

Spør de tilstedeværende, hvem som kan sætte en knappenaal fast i gulvet saaledes at ingen kan hoppe over den. Billedet her gir svaret! Knappenaalen stikkes fast i gulvet i det allerinderste hjørne av værelset. Nu er det aldeles umulig at hoppe over den.

“AZA”
Fint engelsk kipret krimpfri flonell. (Regel)

Forældre over hele verden har fundet at „AZA“ flonell er det mest ideelle stof til børnebeklædning, fordi det er blødt, smukt, usædvanlig holdbart og fuldstændig krimpfri. Sælges i alle større forretninger. Læg mærke til at navnet „AZA“ staar i kanten af stoffet. Saafremt Deres handlende ikke har „AZA“ skriv da til

Wm. Hollins & Co., *Hollins* Newgate Street 24-26, LONDON.

DAY & NIGHT WEAR

Korrespondanceundervisning i violinspil, harmonilære og messinginstrument Alle kan nu lære sig disse fag. Prosp. grat. Musikdir. C. EKBERG, avd. 1, Villa Strandtorp, Tjørnarp, Sverige.

Me. Ennas
fotografi-apparater kan enhver strax fotografere. Pris fra kr. 7.25 (med alt tilbehør kr. 13.25).
Amatør-fotografen, Vimmelskaffet 47, Kjøbenhavn. Forlang prislister.

AMERIKANSK SKOTØI

12 Grændsens Skotøismagasin 12 Christiania.

ENHVER HUSMOR
har nu lært at skatte **MARINE PUDSEKREM**

Kelneren: „Fik De en hel eller en halv kylling?“
Gjesten: „Det vel jeg ikke... jeg er ialtald bare halvmæt.“
Kelneren: „Halvmæt? Da var det en hell!“

Etableret 1847.
Allcock's Plastre
Verdens mest udbredte utvortes middel.

Rygmerter. Allcock's plastre er uforlignelige. Styrker ryggen som intet andet.
Lændesmerter. Allcock's plastre lindrer straks, og styrker samtidig lænderne, samt genopvækker energien.

Allcock's er det originale og ekte porøse plaster. I over 60 aar har det været hovedmidlet mot alle slags smerter. Læg det paa hvorsomhelst der føles smerte.

Naar De trænger til en Pille Rent vegetabiliske.
TAG EN Brandreth's Pille (Etab. 1752.)
FAAS PAA ALLE APOTEKER.
ALLCOCK MANUFACTURING CO., Birkenhead, England.

Gamle metaller
Kjøpes til høieste pris og ethvert kvantum av Kristiania Kunst- og Metalstøperi, ERNST POLESZYNSKI, Øvre gate 7, Kristiania. Telef. 16703.

de, evnen til at arbeide i fællesskap, samt til at leve for og med hverandre og ikke bare ved siden av hverandre.

Uegenytte vinder sine skjønneeste seiere ved sykesengen; da samles alle kræfter i det ene ønske at kunne lindre, hjelpe og kjæmpe for at redde den syke, da blir modets og kraftens vidunder fuldragt; de sarteste og svakestegte naturer utvikler her en styrke og utholdenhet i at pleie den syke og vaake over ham eller hende som ofte er ganske overraskende. Med bristende hjerte tvinger hustruen sin mund til at smile ved den elskede mands dødsleie eller under hendes barns haarde sygdom, og hendes varme angstens og smertens taarer rinder kun i hendes indre for ikke at volde dem sorg eller ængstelse.

La de unge være i fred!

Maa det være mig tillatt at si et ord til dere kjære mødre, tanter og andre kvindelige slegtninger. — De holder av hverandre, de to unge, det er en kjendsgjerning, det har de røbet for længe siden. Vi har merket det endda før de selv har opfattet det. Vi forstaar det og vi synes de passer saa godt for hverandre. — Men hvor kjedelig er det ikke at se paa hvordan de leker gjemsel med hverandre! „Hun“ vil i sin Tornerosestolthet ikke være den første som forraader sig, og „han“ vet til tider hverken ut eller ind, da han jo som mand har vanskeligere for at forstaa hendes tilsynelatende forandrede opførsel og følelser. Vi har allesammen den tanke: Der maa ske noget. — Man glemmer at be den vise styrer deroppe om bistand, han som bedst forstaar at lede hjertene. Snart her, snart der blir der grepet fat i roret for at føre de to unge sammen og saasnaart som mulig lede deres livskjeb ind i eteskapets havn.

Men det gode resultat uteblir desværre saa altfor ofte. Det unge par blir sta, de føler sig saaret, blir trodsige og sier ofte ting angaaende sine følelser som de slet ikke mener. Dette kan føre til allesags misforstaelse, ja til vrede og mistro, og den livslykke de velmenende s'etninger trodde at fremme gaar istykker og falder i skaar.

En ekte, virkelig kjærlighet som kan danne grundlaget for et fuldt og lykkelig eteskap maa ha natur ig utvikling likesom blomsten naar den skal trives. Drivhuskultur er i denne forstand alltid av det onde.

Salater av kjøtt og fisk.

Av I. W.

Av levninger av kokt eller stekt okse- eller kalvekjøtt, kalkuner eller høns kan man tilberede en likesaa god som billig aftenret som passer saavel for en forvæntet gæst som for en mer fordringsløs smak. Forholdet mellem de forskjellige deler beror paa smaken og andre omstændigheter, og vi innskænker os derfor til bare at antyde bestanddelene og tilberedningsmaaten.

Kjøtt, kokte kolde poteter, rødbeter, friske eller sure agurker, hodesalat, kapers, olje, fransk sennep, eddik, salt, og pepper skal til.

Kjøtt, poteter, rødbeter og agurker skjæres i meget tynde skiver av omtrent en tommers lengde og lægges i et fat sammen med kapers. Salaten renses, skylles, tørkes og skjæres i dobbelt saa store stykker, som lægges til det øvrige. Salt, pepper og olje tilsættes og tilsidst eddik og sennep. For hver gang blandes salaten godt med to træskeer; serveres hurtigst mulig. De som liker løksmak kan gni en bløt brødskorpe med hvilløk, skjære den i strimler og blande den i salaten.

Salat av suppekjøtt.

³/₈ kg. kokt, røket oksekjøtt, ¹/₄ kg. krebschaler, ¹/₂ kg. surkaal, 60 gr. kokt løk, 30 gr. reven pepperrot, 30 gr. hakket estragon, salt, pepper, olje og eddik. Kjøttet og løken hakkes hver for sig. Surkaalen vaskes

og trykkes ut. Det hele blandes godt, anrettes og garneres med krebschalerne.

Jegersalat.

Kokt røket oksekjøtt, salt kokt tunge, røket laks, haardkokte egg, kokte poteter og selleri, sytet løk syltet s ansk pepper, sennep, citronsalt, olje, eddik. Kjøttet, laksen, tungen og potetene skjæres i smaa terninger, ganske litet syltet pepper hakkes ganske fint, plommene og hvitene av eggene hakkes hver for sig; løken hakkes, lægges i et klæde og skylles ut i kaldt vand. Kjernerne tas ut av citronen som skjæres fint op, selleriene faar et opkok og skjæres i terninger. Det hele anrettes pent paa et fat i striper, hver slags for sig og krydres med sennep, salt, olje og eddik.

Salat av kokt hønsekjøtt.

Hønsekjøtt hvorpaa der er kokt boudjong eller levninger av vild fugl; haardkokte egg, ansjos, salathoder, fint hakket persille og kjørvel, oliven, pickles, oliesaus.
Kjøttet skjæres fint, blandes med en god oljesaus og garneres med det øvrige, salaten bør krydres saa den faar sterk smak.

Russisk salat

Hønsebryst, akerhøns (raphøns), laks i skiver, sardeller, krebschaler, roer, gulerøtter, asparges, tyrkiske bønner, oliven, salt, kayenne, kaviar, pepper, olje, lys gelé.

I en puddingform heldes lys gelé som pyntes med krebschaler og oliven. Akerhøns, hønsebryst og laks stekes i smør og skjæres i terninger, benene tas ut av sardellene som hakkes fint. Gronsakene skjæres smaa og kokes hver slags for sig. Alt dette lægges i en skaal og blandes godt med kaviar, gelé, olje, salt, pepper samt tilsidst nogen korn kayenne.

Den stivnede gelérand vendes paa at fat, salaten lægges i en pyramide i den, dog ikke paa en gang men i lag som overhelles med gelé og staar en stund for at stivne inden det nye lag kommer paa. Øverst sættes en ting til pryde.

Sandputer istedenfor varme-flasker.

Man har mangen gang gjort den erfaring at sandputer med fordel kan anvendes istedenfor varmeflasker. Sandet maa være fint, rent og aldeles tørt; det fyldes i en 25 cm. lang og likesaa bred pose av flanel. Aapningen blir omhyggelig sydd igjen og posen forsynes med et træk av lerret eller bomuldstoi. Man varmer posen hurtig ved at lægge den paa eller i ovnen. Sandet holder varmen længer end varme flasken og gir en behageligere varme.

Potteplanter taaler ikke frost.

derfor maa man gjøre hvad man kan for at beskytte dem mot kulden paa denne tiden. Hvis man flytter det for tungt hver aften at flytte de planter som staar i vinduene ind i værelset, kan man stille store ark papir mellem blomstertoppene og rutenes saaledes at de ikke kommer i berøring med disse. Papir er jo som bekjendt en daarlig varmeleder og vil altsaa holde kulden ute. Efteral jeg har begyndt at iagttage denne forsigtighetsregel har mine planter aldrig fatt skade av kulden. Paa lignende maate beskytter jeg mine hoiastammede haveroser om vaaren naar der er fare for nattefrost og likeledes om høsten før de blir pakket ind for vinteren. Uten at beskadike de fine spirer binder jeg et stort ark papir om kronene og fæster det med knappenaler sammen nede ved stammen. Man kan godt benytte avisapir.

Fra „Nordisk Mønster-Tidende's broderi-avdeling bestiller undertegnede hermed materiale til haandarbeide nr. 2.

Pris..... kr.....øre.

For beløp under kr. 3.00 bedes betalingen indsendt i frimerker sammen med bestillingen. — Betalingen med tillæg av porto tas pr. postopkrav.

Clydella

RECO TRADE MARK

Englands nyeste flonel.

„CLYDELLA“ flonel vil garantere Dem det behageligste, sundeste, mest praktiske og varigste undertøj. „CLYDELLA“ er krympfrit og er derfor idealt til dag- og natkjorter, pyjamas, bluser osv. „CLYDELLA“ flonel er fremstillet af samme fabrik som „Viyella“ flonel, beregnet for et publikum som har savnet et virkeligt fint flonel til rimelig pris. Alle moderne forretninger har lager av og anbefaler „CLYDELLA“. Læg merke til at navnet „CLYDELLA“ staar i kanten av stoffet. Saa fremt Deres handlende ikke har „CLYDELLA“, skriv da til

Wm. Hollins & Co.,
Newgate Street
24-26,
LONDON.

Hollins
DAY & NIGHT WEAR

Avertér i
„Nordisk Mønster-Tidende“

SSS
Ekstremt vakkert efter m. m.

200% fortjeneste!!!

Et hefte med 130 fine frimerker, pris under hvert, til samlet værdi kr. 15.00, sælges af mig for kun kr. 5.00 + porto. Mange gode merker, f. eks. Togo, Eupen, Wallis, Kamerun. Ny stor prisliste gratis mot porto. **O. Halvorsen,** Jac. Aallsgate, Christiania, etabl. 1893.

Vil De tjene penge?

Send os Deres navn, stilling og adresse tillikemed svarporto 15 øre.

POST-FOTO,
Bredgaten 22,
KRISTIANIA.

Ved gikt, reumatisme, hoved- og nervesmerter, influenza m. m.

virker **Togal** hurtigt og sikkert. Sterkt urinsyre-løsende gaar **Togal** til otdets rot. Ingen skadelige bivirkninger. Anbefales av læger og kliniker. **Togal**-tabletterne faas paa apoteket til 3 kr. 80 øre. En gros hos drogeforretningerne i Kristiania.

Frimerke-samlere!

Udvalgssendinger billigst fra **Brøderna Boréus, Borås.**

Enhver, som lider af Blegtsot, Afmagring, Mavekatarrh, Appetitløshed eller Fordeilsbesværigheder, bør anvende

Langebeks Pepsinsaft.

Udtaleiser naves fra ansete Læger om hurtig Helbredelse af kronisk Mavekatarrh ved Brugen af Langebeks Pepsinsaft, selv i Tilfælde, hvor andre Pepsinpræparater har vist sig uvrirksomme, og hvor en rationel Diæt har været vanskelig at gennemføre. Guldméd.: Paris. Sølvmed.: Kjøbenhavn. Neapel. Malmø. Guldméd.: Stockholm 1897. Faas kun paa Apotekerne.

Faste, lave priser. Godt udvalg i barne-, sports- og dukkevogne, barne-stole m. m. Ill. katalog mot 50 øre i frim. Carl J. Sjøstedt, Søndregt. 4 (ved Ankerbroen), Kr.a.

Rikt illustreret prisliste over **krigsfrimerker** mot 1 kr. **A/B Harry Wennerbergs** frimerkehandel. Stockholm 1.

Velvet Skin Sæpe

Er en Ideal Sæpe for Toilet og Bad.

Gjør huden fløielsbløt.

I ni forskjellige parfymers.

Faas overalt.

A/S BRØDRENE LEVER,
CHRISTIANIA.

Fregner

fjernes paa faa dage kun med **Crème Any**. Efter at ha prøvet alt mulig uten resultat bør De gjøre et sidste forsøk med **Crème Any**; det vil De ikke angre! Pris kr. 4.50. Utenbys porto 50 øre.

3-dobbel portion 10 kr. postfrit mot beløpet rekom. brev Kun egte fra **Apotheker Wolff's Magasin,** Grønsen 10, Kristiania. A.

Barberknive

fabrikeres og sælges fra **Berg's Bolag,** Eskilstuna. Skriv eft. Katalog og Prisliste.

PHOSPHO-ENERGON-PILLER

ORDIN. AF LÆGER

ved alm. Svaghed, Nervositet, Overanstrengelse og Søvnløshed

SÆLGES KUN PAA APOTEK

A. B. PHARMACIA, STOCKHOLM
Kontrollant: PROFESSOR A. VESTERBERG.

Allers Familie-Journals sykurv. Skriv navn og adresse paa nedenstaaende blanket og send den tillikemed 15 øre i frim. til „Allers Fam.-Journal“ Storgt. 49, Kristiania, og De vil pr. post portofrit motta nedenstaaende snitmønster utklippet i silkepapir, færdig til bruk.

Kimonokittel til piker paa 1-3 aar.

Denne nydelige kittel syes med broderi foran, paa ærmene og paa beltet. Der medgaar 1¼ meter stof av 90 cm.s bredde. Mønsteret bestaar, som billedet viser, av 2 deler.

Fig. 1. Den halve kittel.
„ 2. Det halve belte.

Ved tilklippingen lægges mønsteret langsmed stoffet. Midten av kittelen langsmed stoffets bret.

Bestillingsseddél paa
Sykurv nr. 2. Pris 15 øre.

NB. Utydelig skrift volder teilekspedition.

RAAD GIVER FOR HUS OG HJEM

Rekonvalescenter.

Uegennytte.

Uegennytte er utvilsomt en av menneskets skjønneste dyder og i særdeleshet kvindens bedste og værdifuldeste, men det er desværre ogsaa den, som der syndes aller mest imot, for uegennytte er den av alle dyder som er vanskeligst at tilegne sig. Denne egenskap er uundværlig for den som vil leve et fuldt ut lykkelig liv, og dette gjælder i særdeleshet kvinden i hendes stilling som hustru, mor og husmor.

Det er meget lettere at finde hverandre i kjærlighet end at leve aaar igjennem med hverandre i kjærlighet. Kun et kjærlig hjerte som er frit for egenkjærlighet kan elske med en slik uegennytte og hengivelse at ethvert offer — av fornøielser, ro og bekvemmelighet og alle mulige andre goder og behageligheter i livet — ikke forekommer en at være noget offer, fordi det ølskede menneskes lykke er det høieste for én; det er en lykke at arbeide, virke, ja selv lide for den man elsker. Kun en saadan kjærlighet kan be-

rede en anden en ren, uformørket lykke og gjøre en selv lykkelig; men hvor faa virkelige uegennyttige mennesker møter vi ikke i livet og hvor mange træffer vi desværre ikke i tidens løp som i sin aandelige fattigdom reista et alter for avguden „jeg“, for hvilket de opfyldt av egenkjærlighet, forfangelighet og hang til fornøielser og vellevnet villig bøier knæ og dermed kvæler saa sagte banker paa hjertedøren.

Hvilken stille storhet er derimot ikke de kvinder i besiddelse av hvis hele liv er en glad forsagelse, et bestandig offer for deres kjære! Et hjerte fuldt av trofast, uegennyttig, ren kjærlighet er den største Guds velsignelse som kan gis en hustru, og den vil ogsaa naar den første stormdagens kjærlighet, naar hvetebrødsdagene er forbi, bevare hende den gode egtefælles agtelse og kjærlighet som ofte har langt mer værdi end den første kjærlighets berusende forelskelse. Egtefællen vil lære at agte kvinden i hende, og av en saadan kjærlighet utgaar jevnbyrdigheten melle.n mand og kvin-

Hvad der interesserer damene.

Pompadour med kulørt silkebroderi.

(Hertil hører bill. 1 og 2.)

Bill. 1. Pompadour med kulørt silkebroderi.

Denne lille teater- og selskapsvæske bestaar af to kvadratiske, 24 1/2 cm. store, bastfarvede batistdele, som man lægger over hverandre og syr sammen, idet man i hjørnene (ca. 10 cm. fra hvert hjørne) syr en stikning skraat over. Før at danne aapningen oventil klipper man i den øverste stofirkants midt et kors af to, 5 cm. lange snit, som kantes med knaphulsting. Broderiet bestaar af brogede blomstermotiver paa de nedhængende hjørner og spredte strøblomster paa den øverste del af posen. En fjerdedel af mønsteret sees paa bill. 2, og efter dette fuldender man mønsteret og overfører det (med b'apa'ir) paa stoffet. Med silke broderer man derpaa: den store hjørneblomst lila med rødt midtpunkt og sorte streker, sjerneblomstene gule, bærene røde med sort blomst, bladene grønne og strøblomstene lila med rødt midtpunkt. En hvid silkesnor, som ogsaa omfatter snilkantene, og som trækkes gennem en ring (se bill. 1), danner avslutning oventil, mens nederst en 8 cm. lang dusk anbringes som pynt.

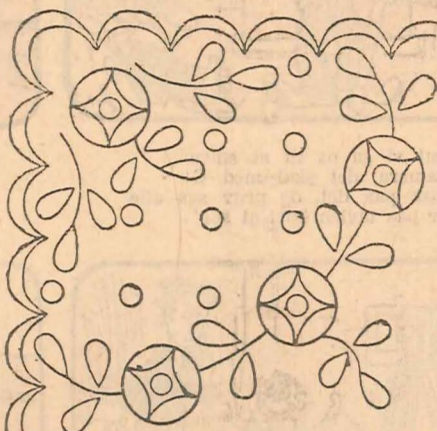
A.M.G.

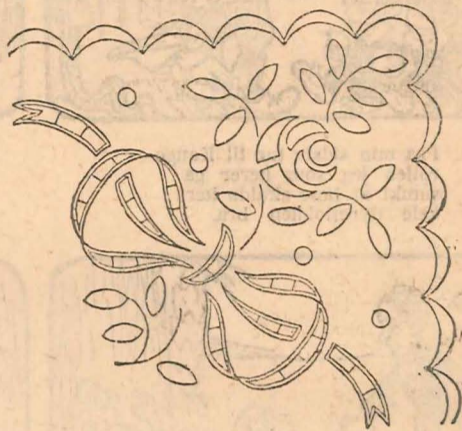
E.R.P.

F.G.T.

Bill. 6. Broderimønster til bill. 3.

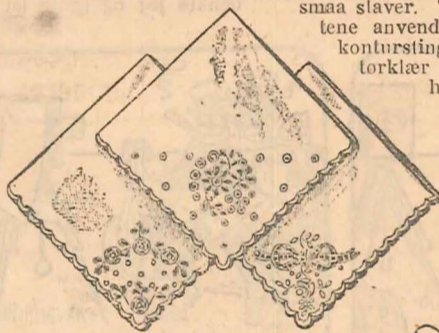

Bill. 8. Broderimønster til bill. 5.

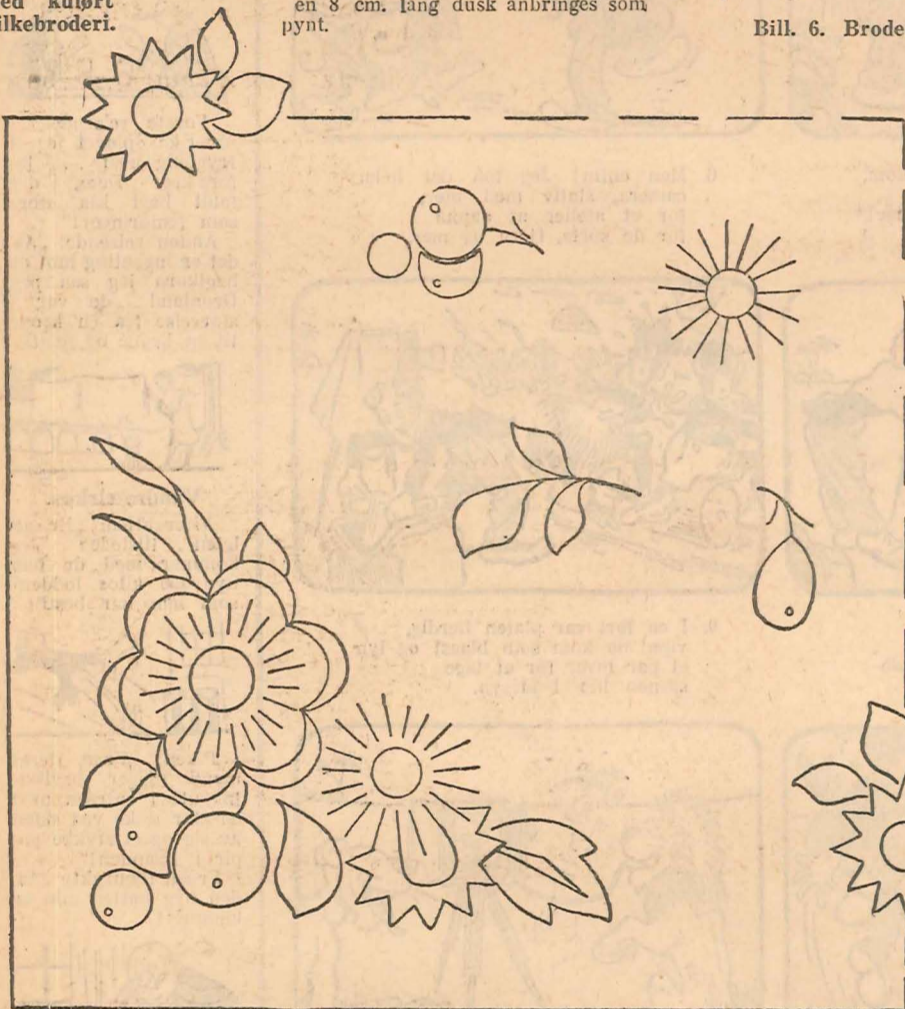
Tre broderte damelommetørklær.

(Hertil hører bill. 3-8.)

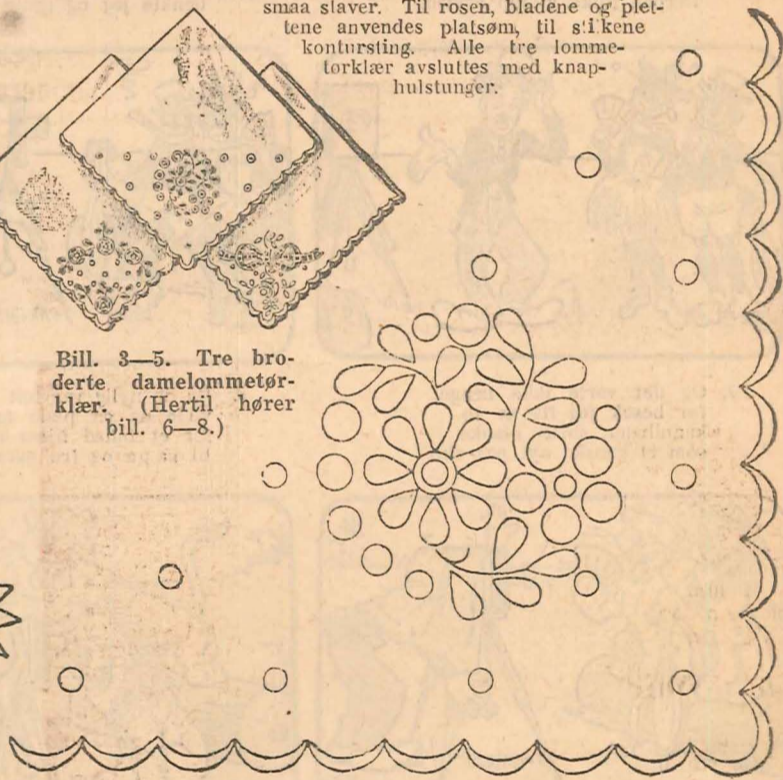
Broderimønstrene overføres paa fin lin eller batist, og bill. 3, 4 og 5 udføres i engelsk broderi, idet man dog syr plettene paa bill. 6 med fransk broderi eller platsøm. Sløifer paa bill. 5 dannes af venetiansk broderi (knaphulsting) og stoffet klippes bort under smaa slaver. Til rosen, bladene og plettene anvendes platsøm, til silkenes kontursting. Alle tre lommetørklær avsluttes med knaphulstunger.

Bill. 3-5. Tre broderte damelommetørklær. (Hertil hører bill. 6-8.)

Bill. 2. Mønster (en fjerdedel) i naturlig størrelse til pompadouren bill. 1.

Bill. 7. Broderimønster til bill. 4.

Nye haandarbejder med kompl. materiale.

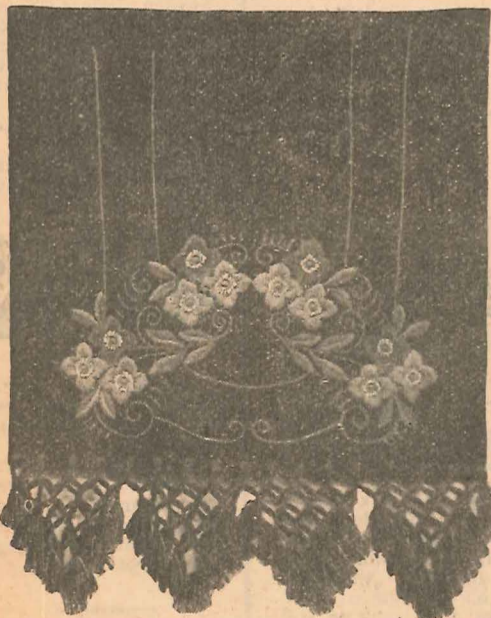
B. 313. Sybordsteppe av brun eller rød boy med uldgarnsbroderi. Med platsøm og kontursting udfører man broderiet idet man i hver blomstergruppe syr de to underste blomster lyseblaa, den øverste mørkeblaa. Pletten indi er bronzefarvet med en grøn ring, hvorfra utstraaler spredte, grønne støvdragere. Ligesom blomsterbladene syes løvbladene i platsøm, den ene halvdel mørkegrøn, den andre lysere, mens stilker og linjer gjengis i det mørkeste grønne. De smaa streker syes lila. I kanten knyttes en frynse af mørkt, brunt eller rødt uldgarn, svarende til stoffet. Kantene faldes og oversyes med spredte knaphulsting. Teppeet er 45 cm. bredt, 90 cm. langt. — Materiale: Paategnet boy, uldgarn, pris kr. 15.00. Uldgarn til frynsen, pris kr. 4.60 gennem „Nordisk Mønster-Tidende's" broderiavdeling.

B. 315. Pute av brun eller sort boy med kulørt broderi. Med garn og lila silke broderes det pragtfulde rosemønster i platsøm og kontursting. Rosene holdes i røde, blaalila og graalila farver og udføres med platsøm. Inderst i midten syes en tæt spiral med tætte kontursting, over hvilke der bagefter trækkes sting av bronze-silke. Bladet som ligger nærmest spiralen, er paa alle rosene sydd med den mørkeste røde, ellers kan de øvrige blade udføres efter egen smag med de forskellige sjatteringer; den lyseste røde bruges bare til at kante de inderste blade med. Stilkene og de smaa blade gjengis med den mørkeste grønne, ligeledes løvbladene og bladaarene, som bare syes med kontursting. Indi bladene anbringes enkelte ujevne sting i

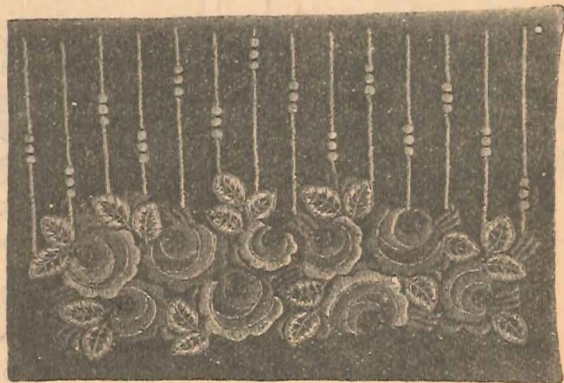
en oliven-kulør. Strekene, som gaar lodret ned fra roseborden, syes med jordgraa kontursting og plettene med grøn silke. Ønskes farvene sat av paa rosene og bladene paabegyndt, beregnes der yderligere kr. 1.50 for dette. Putestykket er 60 cm. højt, 70 cm. bredt.

Materiale: Paategnet boy (ikke bakkledning), garn og silke, kr. 18.00, gjennem „Nord. Mønster-Tid."s brod.avd.

Bestillingsseddel findes side 27.

B. 313. Sybordsteppe av brun eller rød boy med uldgarnsbroderi. Størrelse 45 cm. bredt, 90 cm. langt. Pris med uldgarn til frynse kr. 19.60.

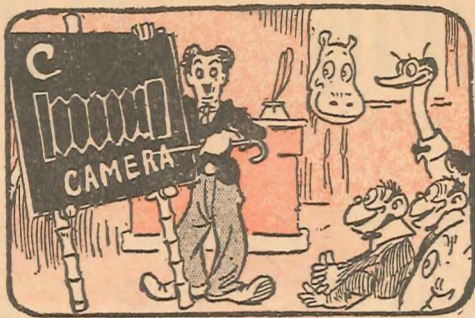

B. 315. Pute av brun eller sort boy med kulørt broderi. Putestykket er 60 cm. højt, 70 cm. bredt. Pris kr. 18.00.

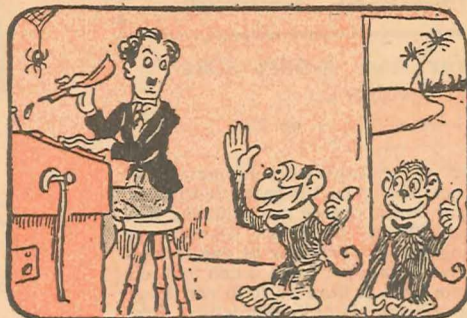
Det kan ha sine ubehagelige sider at optræ som fotograf i Afrika.

1. Paa min sidste tur til Kongo rollen jeg som lærer ga smukt at læse skulde lære hele dyreflokken bra.

2. Pent vi ga os til at slave: „Camera, det skal med C! Husk paa det, og prøv saa alle her paa tavlen bort at se!“

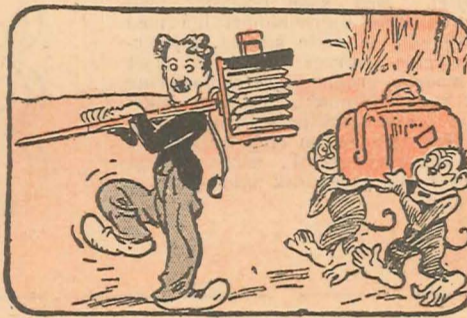
3. All gik godt og derpaa holdt vi alle sammen fr.kvarter. Da med ett jeg blev forstyrret av to aber, som man ser.

4. „Kom, hr. lærer! Kom — se her!“ ropte de og trak mig med. „Vi en camera har fundet!“ Derpaa fluks vi løp avsted.

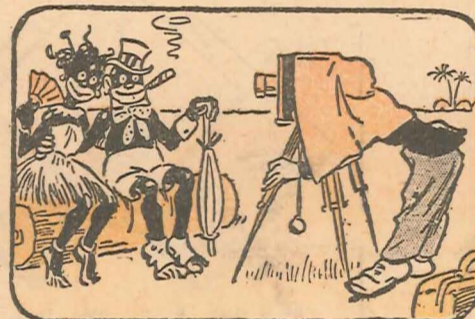
5. Og da vi til stedet ankom, stod en camera der net. „Spist av løver er dets eier!“ lænkte jeg og gyste let.

6. Men enflnt! Jeg tok det hele: camera, stativ med mer, for et atelier at åpne for de sorte, fjern og nær.

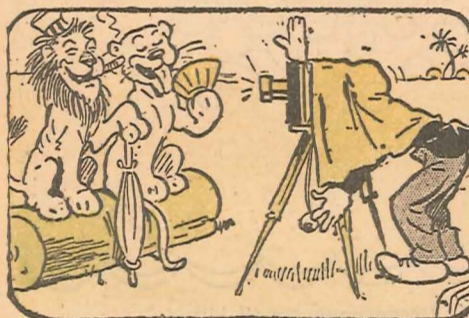
7. Og det varte ikke længe, før besøk jeg fik av to kannibaler, sorte, blanke som et ganske nyt par sko.

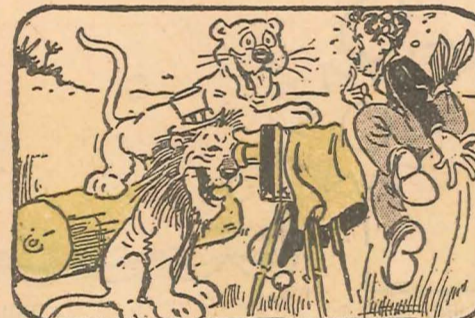
8. Da de nylig var blit viet vilde de en plate ta for et billed hjem at sende til pa pa og fru ma ma.

9. I en fart var platen færdig, vips! da kom som blaast og lyn et par løver for at tage scenen her i øiesyn.

10. Væk fløi begge kannibaler som en vind, mens løvefar og hans viv gemytlig satte sig, hvor før de andre var.

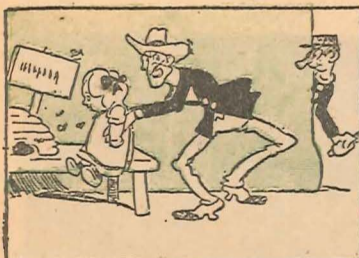

11. Jeg en plate tok av begge, men saa blev de kaate straks, vilde prøve apparatet, se, om det var prima slags.

12. „Nu bør du vist helst forsvinde!“ tænkte jeg og løp derfra. Det besværlig er at være fotograf i Afrika!

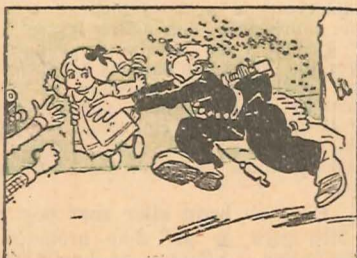
Utak er verdens løn.

„Nei, sei!“ sa den menneskekjærlige konstabel til sig selv. „Sandelig tror jeg ikke den usle skurken anbringer det stakkars baruet saa det kan bli stukket av bier og dø, for at skurken kan bli arving til de uheldige foreldres millioner?“

Men det skal ikke ske saandt jeg er sat til at verne og vogte rettferdigheten her paa stedet! Kom, stakkars barn, la mig ta dig og bringe dig til dine foreldre!“ Og dermed grep den menneskekjærlige konstabel barnet...

... og løp avsted med det forfulgt av summende bier, mens han kjækl trodset den fare han utsatte sig for, eftersom biene ikke lot til at være særlig blide. Med lukkede øine løp han frem og la derfor ikke merke til et par armer...

... som pludselig rev barnet fra ham. Da konstablen slog øinene op stod han overfor en meget sint herre, nemlig „skurken“ som tordnet: „Elendige! Nu har De ødelagt filmen! Forstod De ikke at barnet er en dukke? Nu maa vi ta a'tsammen om igjen!“

Smaapluk.

Frøken Sippe (teleonerer): „Aa, doktor, jeg glemte at spørre De angaaende de øiendrapere...?“

Doktoren: „Naa?“
Frøken Sippe: „Skal jeg drøppe dem i ei for eller efter maaltidene?“

Taieren: „Og det vil jeg si Dem, hvad jeg her sier er ikke mine ord... det er en mands ord som vel hvad han sier!“

Første reisende: „Amerika oplevet jeg i frygtelig uveir... jeg forsikrer Dem, der faldt hagl saa store som femøinger!“

Anden reisende: „Aa, det er ingenting mot de haglkorn jeg saa paa Gronland... de var i størrelse fra en krone til en krone og femti!“

Vandre-cirkus.

Visergutten: „Er atleten tilstede? Jeg kommer med de fem nye 100 kilos loddene som han har bestilt!“

Piken: „Frue, Deres mand ligger bevisstløs ute i entreen med en stor æske ved siden av sig og et stykke papir i haanden!“
Frøen (henrykt): „Aa, den nye hatten min er kommet!“

Frøen (hvis pike er slem til at slaa istykker telefoner til sin mand): „Aa, hør, Karl, kan du kjøpe seks par nye kopper?“

Manden: „Har vi ikke kopper da?“

Frøen: „Jo, men Anna sier de ikke vil slaa til uken ut.“

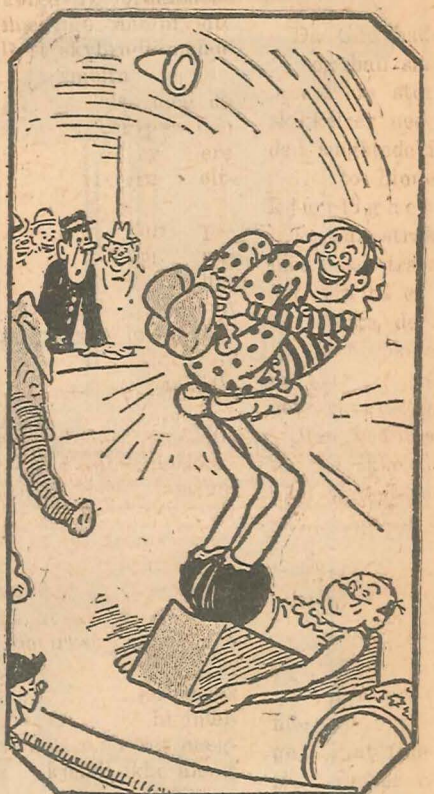
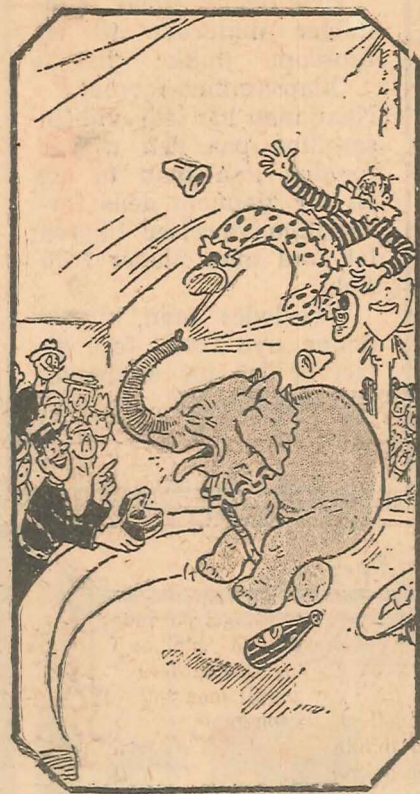
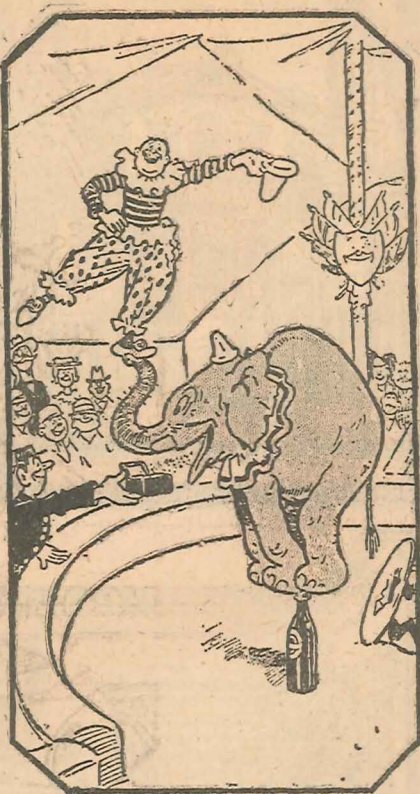

Musikhateren.

Gjæsten (til musikdirigenten): „Spiller De aldrig noget paa fordring?“

Dirigenten: „Jo, ofte!“
Gjæsten: „Kunde De ikke gjøre mig den tjeneste at spille et parti billard mens jeg spiser frokost?“

Av en dyrepassers begivenhedsrige dagbok.
En interessant cirkusforestilling.

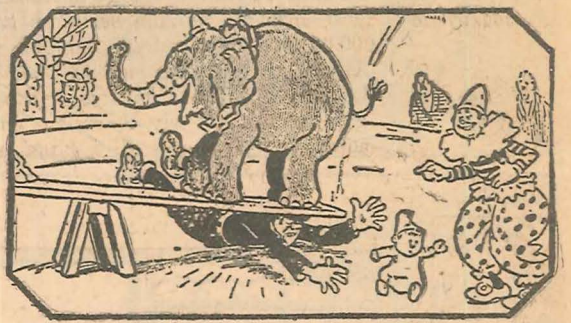
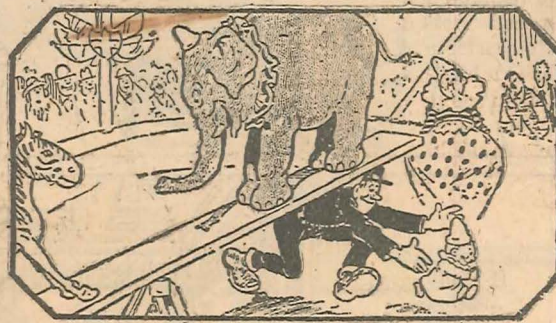

1. Til de mange seværdigheder i zoo- logisk have er nu ogsaa kommet et cirkus. Det blev indviet forleden og jeg optraadte selv som clown, en rolle jeg mener at ha gode anlæg for.

2. Da jeg skulde vise mig i mit glansnummer, balancerende paa enden av Jumbos snabel vilde min mindre gode ven brandmanden spille mig et puds og bød Jumbo en pris snustobak.

3. Naturligvis skulde Jumbo nyse og da en elefant nyser gennem snablen - det gjorde Jumbo ihvertfald - tvang han mig avsted paa en forfærdelig luft- reise som dog ved et lykkelig træf...

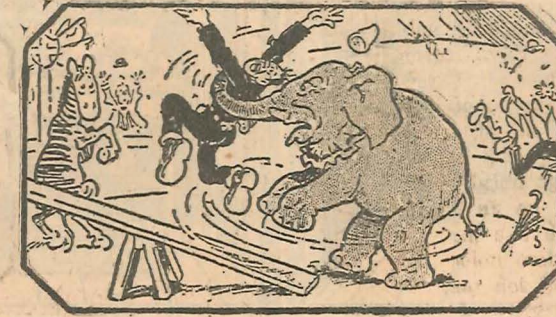
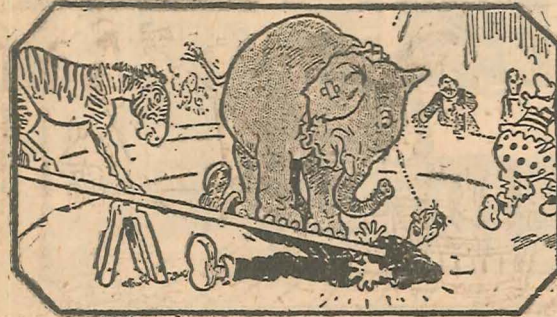
4. ... endte bløtt og behagelig paa benene av den berømte balancetek- niker og akrobat Jim. Det var ikke efter brandmandens opskrift, og han blev no- get lang i ansigtet.

5. Næste nummer paa programmet var en interessant vippesølle tilling med zebraen og Jumbo som hovedper- sonene. Pludselig kom en liten gut klædt som clown løpnende over manegeen.

6. Han var stukket fra sine forældre og vilde aa- benbart vise at han ogsaa kunde gjøre kunster. Brands- manden saa at gutten var i fare for at bli rammet av vippet og vilde redde ham...

7. ... men kom derved selv ind under vippet, og det endda under den enden hvor Jumbo be- fandt sig! - saa resultatet blev at han med rette kom til at føle sig noget flattrøkt.

8. Jumbo gjenkjædte nu brandmanden som den der hadde gitt ham snus og klemte derfor eks- tra haardt til. Men folk trodde at brandmandens op- træden var et led i programmet.

9. Og i denne opfatning blev de yderligere bestyr- ket da de saa Jumbo som enslags gjengjældelse gripe brandmanden om livet med snablen for at kaste ham ut av tellet.

10. Til min egen ros maa jeg si at jeg - trods uvenskapet - var barmhjertig nok til ved hjælp av en balje og en sproite, at mildne hans nedfart, - ellers vet jeg ikke hvorledes det var gaat ham.

Frimerkesamlere.
Bemerk!!!
Noget, som alle vil have
Tyske Kolonimerker:
36 stk. forskj. ustemp. kr. 3.
58 " " " " kr. 7.50.
Porto ekstra. Forlang itide!
Stor illustrert prisliste 1920 lige utkom-
met, forsendes franko mot 65 øre.
H. Lichtenstein, A. B.
Eldste svenske Frimerkehandel, Stockholm 3.
Averter i Nord. Mønster-Tidende!

LANKA
HARMONIKA
faas overall.
WILHELM LANKA
Gera-R., Tyskl.
HARMONIKA-FABRIK.

Bærum's Jernoplæg
Forøgl. 3
List of various iron products and their prices.

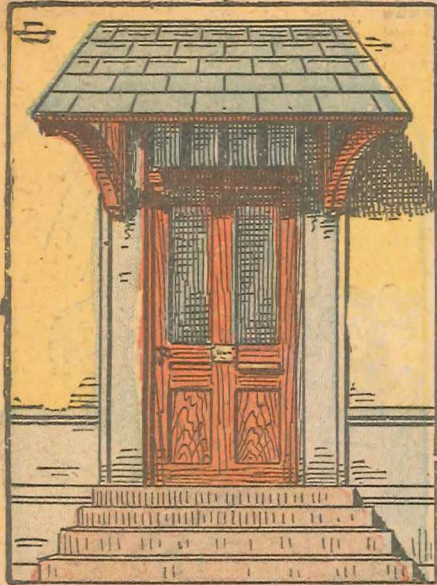
"Graat Haar"
forsvinder, naar man benytter
Apotheker Wolffs Haarfarve.
Blond. Brun. Sort. Ægte. Uskadelig. Levindt.
Kr. 4.50 pr. æske. Porto for utenbys 50 øre.
Wolff's Magasin, grænsen 10, Kristiania. A.

Køb i Tide
ISLAND
500 forsk. L. 5.50, 1000 15, 2000 50 Kr.
Frimærkebørsen
KLOSTERSTRÆDE 9 KØBENHAVN

Kjøp
"Allers Familie-Journal".
MUSIK-
instrumenter,
bedste Kvalitet.
Katalog mod Indsen-
delse af 50 Øre.
Jul. Heinr. Zimmermann,
Leipzig. Querstr. 26/28.

Averter i Nordens største
Ugeblad,
ALLERS FAMILIE-JOURNAL.

En dukkevilla i klapsammen-format.

Hele denne siden indeholder materiale til en morsom dukke-villa i klapsammen-format. Naar man har sat villaen sammen paa den rigtige maaten kan man ta sig en tur gennem dens forskjellige værelser likesaa let som man blader i en bok.

Hvorledes man bygger denne nye form for villaer er der git anvisning paa paa side 19.

